
அருந்ததியர்களின் வரலாற்றுப் பிள்புலம்

அருந்ததியார்களின் வரலாற்றுப் பின்புலம்

1. முன்னுரை

- 1.1. பழங்குடிகளின் வரலாறு**
- 1.2. பூர்வக்குடி மக்கள்**
  - 1.2.1. இந்திய மக்கள் கூட்டம்**
  - 1.2.2. நாகர்கள்**
    - 1.2.2.1. தொண்டைமான் இளந்திரையன்**
    - 1.2.2.2. நாகபலி**
    - 1.2.2.3. நாகரின மேன்மை**
  - 1.2.3. வட இந்தியாவில் நாகர்கள்**
  - 1.2.4. தென்னிந்தியாவில் நாகர்கள்**
  - 1.2.5. தமிழகத்தில் நாகர்கள்**
  - 1.2.6. இலங்கையில் நாகர்கள்**
  - 1.2.7. நாகர்களின் வீழ்ச்சி**
- 1.3. அருந்ததியர் வரலாறு**
  - 1.3.1. கல்வெட்டு ஆதாரங்கள்**
  - 1.3.2. சக்கிலியர்**
    - 1.3.2.1. தொழில் மற்றும் குணம்**
    - 1.3.2.2. மதம்**
    - 1.3.2.3. கலை**
  - 1.3.3. முரசர்**
  - 1.3.4. மாதாரி**
  - 1.3.5. மாதியர்**

- 1.3.6. தெலுங்கு பேசும் அருந்தத்தியர்
- 1.3.7. கன்னடம் பேசும் அருந்தத்தியர்
- 1.3.8. தமிழ் பேசும் அருந்தத்தியர்
  - 1.3.8.1. தமிழகத்தின் நில எல்லை
  - 1.3.8.2. அருவா நாடு
  - 1.3.8.3. எல்லைப்புற நாடுகள்
  - 1.3.8.4. போர்ச்சுமீல்
  - 1.3.8.5. பறம்பன் - பெயர்க்காரணம்
- 1.4. அதியர் மரபு
  - 1.4.1. அதியர் விளக்கம்
  - 1.4.2. குடிநீலை
  - 1.4.3. அதியர் குடித்தலைவர்கள்
  - 1.4.4. அதியர்களின் நாடு
  - 1.4.5. தகடுரீப் பெயர்க்காரணம்
  - 1.4.6. அதியர் மரபு வீழ்ச்சி
  - 1.4.7. அதியர்களின் புலம்பெயர்வு
  - 1.4.8. ஒட்டுமொத்தக் குல மரபுச் சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சி
    - 1.4.8.1. அருந்தத்தியர் மறைவு
- 1.5. சாதிவேறுபாடுகள்
  - 1.5.1. சாதி சொல் விளக்கம்
  - 1.5.2. சங்க காலச் சமுதாயம்
  - 1.5.3. களப்பிரர் மற்றும் பல்லவர் காலம்
  - 1.5.4. சோழர் காலம்
  - 1.5.5. வலங்கை - இடங்கைப் பிரிவினை
    - 1.5.5.1. வலங்கை இடங்கைப் பிரிவினைகளின் தோற்றும்
    - 1.5.5.2. இடங்கையினர் வரலாறு

1.5.5.3. வலங்கையினர் வரலாறு

1.5.5.4. மடிகள்

1.6. அருந்ததீயர்களின் மொழி

1.6.1. பேசும் மொழி

1.6.2. மொழிக் கொள்கைகள் - கிளைமொழி

1.6.3. பொது மொழி

1.6.4. கிளைமொழியை உணர்த்துதல்

இயலின் தொகுப்புரை

அருந்ததியர்களின் வரலாற்றுப் பின்புலம்

முன்னுரை

இன்றையக் காலகட்டத்தில் வரலாறானது கீழிலிருந்து (History from below) எழுதவேண்டும் என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றனர்.

கீழ்த்தட்டு மக்களின் வரலாறுதான், மக்களின் வரலாறாக இருக்கமுடியும் என்றும் அதைத் தவிர்த்து அரசர்களின் வரலாறு கற்பிக்கப் பட்டது தவறானது என்றும் கூறுவர்.

கீழ்த்தட்டு மக்களான அருந்ததியர்களின் வரலாற்றை அறிவதற்கு ஏதுவாக இவ்வியல் 1. பழங்குடிகளின் வரலாறு, 2. இந்திய மக்கள் கூட்டம், 3. அருந்ததியர் வரலாறு, 4. அதியர் மரபு, 5. சாதி வேறுபாடுகள், 6. அருந்ததியர்களின் மொழி என்னும் ஆறு பாகுபாடுகளில் ஆராய்கின்றது.

கீழ்த்தட்டு மக்களின் வரலாறு

கீழ்த்தட்டு மக்களின் இலக்கிய வரலாற்றுச் சின்னங்களே இந்தியாவின் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாற்றிற்கு உண்மையான வலுவான அடித்தளமாக அமையும்¹ என்று பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

இந்திய வரலாற்று மூலம் என்பது ஆதிப் பழங்குடிச் சமூகத்தில் தான் துவங்குகிறது² என தி.தி.கோசாம்பி கருதுகிறார். ஜி.பி. குகா போன்றவர்கள்

இதனையே வரலாற்றைக் கீழிலிருந்து படித்தல் Study of the History from below என்றும் அடித்தட்டு மக்களின் வரலாறு (Subaltern studies) என்றும் கூறுவார்³.

கடந்த பத்தாண்டுகளில் ஒரு முக்கியமான வரலாற்றுத் தத்துவப் பிரிவு பலநாடுகளின் வரலாற்றை மாற்றி எழுதி வருகிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வரலாறு (Subaltern History) என்றழைக்கப்படும். இப்பிரிவினைக் கீழ்மட்டத்திலிருந்து எழுதப்படும் வரலாறு என்று கூறலாம்⁴ என்பார் எழில். இளங்கோவன்.

“வரலாற்றின் மைய நீரோட்டம் இந்நாட்டின் நூற்றுக்கணக்கான கலாச்சார இனங்களுக்கு அந்தி இழைத்துவிட்டது. அவர்தம் வரலாறு மறுக்கப்பட்டு, மறைக்கப்பட்டு விட்டது. இவர்களது எழுச்சி மத்தின் பெயரால், தங்கள் தனிப்பட்ட கலாச்சாரத்தைக் காப்பாற்ற நடந்த போராட்டங்களாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அவை ஆதிக்க அமைப்புக்களை, அந்நிய ஆதிக்க ஊடுருவை, நிலப்பிரபுத்துவ கொடுமைகளை எதிர்த்த போராட்டங்கள்”⁵ என்கிறார் வசந்திதேவி.

1.1. பழங்குடிகளின் வரலாறு

பழங்குடிகளின் வரலாற்றைச் சமயவாதிகள் மறைத்து வைத்துப் பிற்காலச் சந்ததிகளுக்குக் கற்பிக்கப்படாமல் போனது என்றும் தங்கள் கருத்துக்களை அறிஞர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

சைவ, வைணவப் பள்ளிகளில் அச்சமயங்கள் சார்ந்த பண்டிதர்கள் பழங்குடிகளின் வரலாற்றை மறைத்து அதைத் தம் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிப்பது பாவம் என நம்பினர் என “ஆயிரத்து எண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்”⁶ என்னும் நாலில் வி. கனகசபை தெரிவித்துள்ளார்.

“ஏடறிந்த காலம்தொட்டு, வரலாற்றின் எந்தப் பக்கத்தைப் புரட்டினாலும் பொதுநீதி, பொதுவான அன்பு, பொது மனிதாபிமானம்

இவைகளைக் காணமுடியாது. அந்திகள், அதற்கெதிரான அடக்குமுறைகள், ஆவேசத் தாக்குதல்கள், எழுச்சிப் போர்கள் என வரலாறு என்பதே வர்க்கப் போராட்டத்தின் அடிப்படையில் இருக்கிறது”⁷ என்பார் ச. சோமசுந்தரம்.

பழங்குடியின மக்களின் பெருமைகள் குறித்த வரலாற்றை மறுத்தும், மறைத்தும் குறிப்பிட்ட வர்க்கமாக உருவாக வலியுறுத்தலும், தொழில் முறையான வேற்றுமைகளாலும் குறிப்பிட்ட இனங்கள் ஒடுக்கப்படக் காரணமாகின்றன எனல் தகும்.

“சாதிப் படிநிலை வேற்றுமை இயல்பானது, இயற்கையானது என்ற சமூக மனோபாவத்தை உருவாக்கி அதற்கேற்ற நடத்தை முறைகளை நியதிகளாக அமைப்பதே குறிப்பிட்ட இனத்தின் பண்பாடு என்று சொல்லப்பட்டது என ஒடுக்கமுறையின் வடிவத்தைச் சொல்கிறார்”⁸ துரை. சீனிச்சாமி.

இவ்வாறு முன் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறுகள் மறைக்கப்பட்ட நிலையினை வலியுறுத்துகின்றன. மேலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்றை எழுதினால் மட்டுமே உண்மையான வரலாறாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும் என்ற கருத்திற்கு வலுச்சேர்ப்பதாகவும் உள்ளது.

ஆய்வுக் களத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களாக அறியப்படுகின்ற அருந்ததியர் இனத்தைப் பற்றி அறிய நாட்டுப்புறவியல் சார்ந்த இவர்களின் சமயக் கூறுகளோடு தொடர்புபடுத்தி ஆராய்தல் பொருத்தமானதாகும்.

நாட்டுப்புறவியல் அல்லது நாட்டார் வழக்குகள் ஒரு இனத்தின் தொன்மையை அறிய உதவுகிறது. மேலும் விட்டுப் போன தொடர்புகளை இட்டு நிரப்பக் கிடைக்கின்ற சான்றாதாரங்கள் துணையாகின்றன.

1.2. பூர்வக்குடி மக்கள்

இந்தியாவின் பூர்வக்குடிகளான நாகர்கள் பற்றி அறிவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும். கள ஆய்வில் ஈடுபட்டபோது இம்மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தாங்கள் நாகர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கூறியதால் நாகர்களைப் பற்றி ஆராய்கின்றது.

இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதும் நாகர்கள் பரவியிருந்தார்கள். துறை சார்ந்த அறிஞர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற தொல்லியல், பண்பாடு மற்றும் (அகழ்வாய்வு) மானிடவியல், பண்பாடு மற்றும் வரலாற்றுச் சான்றுகளை அடிப்படையாக வைத்து இந்தியாவில் நாகர்கள் இருந்ததற்கான சான்றுகளை முன்வைக்கின்றனர். அதற்கேற்ப இப்பகுதி 1. இந்திய மக்கள் கூட்டம் 2.நாகர்கள், 3. வட இந்தியாவில் நாகர்கள், 4. தென்னிந்தியாவில் நாகர்வழியினர் ஆட்சி, 5. தமிழகம் மற்றும் இலங்கையில் நாகர் வழியினர். மற்றும் 6. நாகர்களின் வீழ்ச்சி என்ற உட்தலைப்புகளில் ஆராய்கின்றது.

1.2.1 இந்திய மக்கள் கூட்டம்

இந்தியத் துணைக்கண்டம் பல்வேறு தேசிய இனங்களைக் கொண்டது. இந்திய மக்கள் கூட்டத்தை மானுடவியல் அறிஞர்கள் ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளதாகக் கூறும் பி.எஸ். குகா அவற்றைக் கீழ்க்கண்டவாறு வரிசைப்படுத்துகிறார்.

1. நீக்ரிட்டோ (நாகர்கள்)
2. புரோட்டோ ஆஸ்டிராய்டு
3. மத்தியதரைக் கடல் வாசிகள்
4. நாகரீகமடைந்த மத்திய தரைக்கடல் வாசிகள்
5. ஆர்மினாய்கள்
6. நார்ஷிக் இனத்தினர்

இதில் முதல் பிரிவினரான நீக்ரிட்டோ (ஆப்ரிக்க)மக்கள் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் நாகர்களுடன் தொடர்புடையவர்கள் எனக் கூறுகின்றார்⁹.

இவ்வகையான இனக்கலப்பை கில்பர்ட், ஸ்லேட்டர், பேராசிரியர் ஃப்னோவர் போன்றோர் உறுதி செய்கின்றனர்¹⁰. “செய்தொழில் குடியிருக்கும் துழநிலை, பழக்கவழக்கங்களின் மாறுபாடுகள் காரணமாக இந்நாகர் கூட்டம் பிரிந்திருக்க வேண்டும்”¹¹ என்பார் எம். சீனிவாச அப்யங்கார்.

மூலச்சாதியான நாகர் சாதியிலிருந்து பிரிந்த தமிழ்ச்சாதிகள் எப்படி மாறியுள்ளன என்பதைக் கேப்டன் எஸ். கலியபெருமான் பின்வருமாறு அடையாளம் காட்டுகிறார்¹².

மூலச்சாதி மூலச்சாதிகள்	மூலச்சாதிகள்
நாகர் பரவன்	செம்படவன், பட்டனவான், காரையன்
மல்லர் - கள்ளர்	பள்ளன், சாணான், பணிக்கன்
இடையன்	யாதவன், இடையன், கோனார்
மறவன் (எயினர்)	மறவன், அகம்பாடியான், பறையன், கைக்கோளன், கம்மாளன், குரும்பன், பள்ளி (அ) வாணியன், கள்ளன், முத்தரையன், அம்பலக்காரன்
குறவன் இருளன்	குறவன், இருளன் வேடன்
வேடன் வில்லியன்	வில்லியன் காடர் மலைசார் மற்றும் மலைச்சிறுபான்மையினர்

இந்தியப் பூர்வக் குடிகளான நாகர் இனம் பல்வேறு சாதிகளாகப் பலநிலைகளில் பிரிந்தது. அது தமிழ்ச் சாதியிலும் பல பிரிவுகளை ஏற்படுத்தியது. இக்கருத்துக்களை நோக்குங்கால் நாகர் என்ற இனம் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இருக்கின்ற தொன்மையான மக்கள் கூட்டத்தின் பொது முதாதையர் என்று கருதுதல் தகும்.

1.2.2. நாகர்கள்

இந்தியாவின் பூர்வக்குடிகளான நாகர்கள் பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், வரலாறுகளிலும், புராணங்களிலும் பதிவு

செய்யப்பட்டனர். பழங்குடியினமக்களான இந்நாகர் வாழ்ந்த நிலையை நோக்கும்போது இந்தியாவில் வேட்டைச் சமுதாயம் பயிர்த்தொழில் சமுதாயமாக உருவெடுத்த காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் தமிழ்நிலத்தோடு அவர்களின் வாழ்க்கை அமைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது.

நாகர்கள் யார் என்பதற்கு அபிதான சிந்தாமணி “ஓரு மனித சாதியார் இவர்கள் நாடு நாகநாடு, நாகர்மலை முதலியன உண்டு. வாசகி முதலிய குலநாகங்களின் குலத்திற்கு பிறந்த நாகமுத்திரை பெற்றிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றனர்”¹³ எனக் கூறுகின்றது.

தமிழகத்தில் பண்டைக் காலத்துப் பரவியிருந்த ஒருவகைச் சாதியினர். இவர்கள் தங்கள் முடிமேல் ஜூந்தலை முத்தலைகளையுடைய நாக வடிவமுடைய தொன்றைத் தரித்து வந்தமையின் இப்பெயரடைந்தனர்¹⁴ என அபிதான சிந்தாமணி மேலும் விவரிக்கின்றது. நாகர்களில் ஆதிசேன் முதலில் பிறந்தவன். ஆதிசேன் அயோக்கியர்களாகிய நாகர்களுடன் சேர விருப்பமில்லாமல் தவமேற்கொண்டு பிரமாவினால் பூமியைத் தாங்கக் கட்டளை பெற்றான்¹⁵. அவன் வழி வந்தவனாகிய வாசகி என்ற நாகன் தம் மகள் சலற்காரயை, ஜரத்காரு ரிஷிக்கு மணஞ்செய்வித்தான். பாற்கடல் கடையத் தன் உடலைக் கயிறாக (தாம்பு) மாற்றி அமுதம் எடுக்கத் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் உதவினான்¹⁶ என்று நாகர்களைப் பற்றிய பதிவுகளை அபிதான சிந்தாமணி கூறுகின்றது.

பண்டைக் காலத்தில் பல்வேறு இனங்கள் புதிய மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி இந்தியாவிற்குள் தரைவழியாக வந்தன. அவ்வாறு வந்த இனங்கள் தங்கள் இனப்பெருக்கத்திற்காகவும், தங்கள் உடல் புணர்ச்சிக்காகவும் ஏற்கனவே இந்நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நாகர் சமுதாயப் பெண்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் அல்லது மணஞ்செய்து கொண்டனர் எனல் தகும். அரசர்களும் மற்றைய மக்களும் நாகர்களோடு

கலந்தனர். அதை வலியுறுத்தவே வாசகியின் மகள். ஒரு ரிஷிக்கு மணம் செய்விக்கப்படுவது காட்டப்படுகிறது. கைபர், போலன் கணவாய் வழியாக வந்த ஆரிய இனம் தங்கள் வம்ச விருத்திக்காக உடல்புணர்ச்சிக்காக நாகரினப் பெண்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பெண்களைத் தங்கள் குழுவில் உறுப்பினர்களாக மதிக்காமல் அவர்களைப் புறக்கணித்தனர் எனல் பொருந்தும்.

1.2.2.1. தொண்டைமான் இளந்திரையன்

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணாரால் பாடப் பெற்றவன். நாகபட்டினத்துச்சோழன் பிலத்தின் வழி நாகலோகஞ்சென்று நாககண்ணிகையைப் புணர்ந்தான். ஆங்கு அவளுக்கு ஒரு மகன் பிறக்க அவள், “அரசனே யான் பெற்ற மகனை என் செய்க?” என்றனள். நாககண்ணிகை தன் மகனுக்கு அரசன் சொற்படி, ஆதொண்டை மாலையை அடையாளமாகச் சூட்டிக் கடவில் விட்டனள். குமரன் கடவினின்று கரையேறி அரசனால் உரிமை பெற்றான். இவனே ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயரில் காஞ்சி மண்டலத்தை ஆண்டான் எனப் புறநானாறு கூறுகின்றது¹⁷.

நாகர் இனப்பெண்களைத் திருமணம் செய்வது, பழங்குடி மக்களிடையே நல்லுறவை வலுப்படுத்தித் தங்கள் அரசாட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்காக நாகரினப் பெண்கள் பெற்றுக் கொடுத்த ஆண் வாரிசை அங்கீகாரிக்கின்ற போக்கும் பெண்களை அங்கீகாரிக்காத நிலையும் அச்சமுதாயத்தில் காணப்பட்டதை இச்செய்தி உணர்த்துகிறது.

நாகர்கள் ஆடையில்லாமல் சஞ்சரித்தவர்களென்றும் இழிவான தொழில்கள் பலவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்தவர்களென்றும் மணிமேகலைக் காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது¹⁸.

பெண் எடுத்தல் நடைபெற்றாலும்கூட நாகர் பழங்குடிமக்கள் மீது இருந்த வெறுப்பும், மற்றவர்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற மனோபாவத்தை அவர்களிடையே கற்பித்தும், தங்கள் நிலையை மேம்படுத்திக் கொள்ளவும் புதிதாக நிலத்திற்கு வந்தவர் முயன்றனர். இதன் மூலம் நாகர் இன மக்கள் விழிப்பு நிலை பெறாதவர்கள், இன உணர்வு இல்லாதவர்களாய் இருக்கப் பேணப்பட்டது.

தங்கள் சுயதேவை அடிப்படையில் சிந்தித்த நாகர் இனப் பழங்குடிகளில் ஒரு சிலர், அன்றைய நிலையில் தங்கள் மீது கற்பித்த இழிவைப் போக்கிக் கொள்ள, நினைத்து, புதிதாக நிலத்திற்கு வந்த மேய்ச்சல் இன மக்களோடு சேர்ந்து கொண்டு தங்கள் இனத்திற்கே ஊறுவிளைவிக்க முயன்றதை, ஆதிசேசன் தன் மக்களோடு சேராததையும், வாசகி என்ற நாகன் பகடையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதும் உணர்த்துகிறது. குறிப்பாக ஒரு மனிதன் என்றுகூட மதிக்காமல் தம்மை எதிர்த்துக் கலகம் செய்த இனத்தை நச்ச அரவமாகக் கருதுகின்ற மனோபாவம் புதிதாகக் குடியேறி, தங்கள் வாழ்வாதாரங்களைத் தேடிக் கொள்ள நினைத்த, சமுதாயத்தினரிடையே இருந்தது. இதை அறியாமல் உதவி செய்த ஆதிசேசன், வாசகி போன்றோர்களையும்கூட நச்ச அரவமாகவே மதித்தனர். அபிதானசிந்தாமணியில் நாகர்களைப் பாம்பாகவே பதிந்துள்ளது இங்கு கூர்ந்து கொள்ளத்தக்கது.

1.2.2. நாகபலி

நாகத்திற்கு இடும் பலியைப் புஷ்பங்களோடும், கறுப்புவஸ்திரங்களோடும் சந்தனத்துடனும், சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போதும் புற்றில் போட வேண்டும். இப்படிப் போடுவதால் பூமியைத் தாங்கும் நாகர்கள் சந்தோசிக்கிறார்கள். இதனால் வேண்டிய இஷ்டசித்திகள் உண்டாகும். இச்சாரிதை திக்கஜுங்களால் யானைக்குக் கூறப்பட்டது¹⁹.

இச்செய்தியில் காணப்படுகின்ற நாகர்கள், பூமியைத் தாங்குதல் என்பது இந்நிலத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்திருந்தார்கள் என்பதும் உழவுத்தொழிலைச் சிறப்பாகச் செய்து பூமியில் வாழ்கின்ற உயிர்களைக் காப்பாற்றியதாலும் பூமியைத் தாங்குவதாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

1.2.2.3 நாகரின மேன்மை

நாகந்தை - மகருஷி கோத்ரன் ஓளவைக்குப் பொற்படாமும், கருநெல்லிப் பழமும் கொடுத்து அந்தாதியும், நவமணிமாலையும் பெற்றனன்²⁰.

நாகரினத்தைப் பற்றி தமிழ் இலக்கியங்கள் (மதம் சார்ந்தவைகள் தவிர) உயர்வாகப் பதிந்துள்ளன. இதன்மூலம் அறிய வருகின்றது. ஓளவைக்குப் பொன்னும், கருநெல்லிப் பழமும் கொடுத்து அதற்கீடாக அந்தாதியும், நவமணிமாலை போன்ற இலக்கியச் செல்வங்களைப் பெற்றது இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. அதியமான் நெல்லிக்கனி கொடுத்து வயதான ஓளவைப் பாட்டியை வாழ வைக்க நினைத்தது என்ற நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். தன் நலம் கருதாது பிறர்க்குக் கொடுக்கின்ற தன்மை வலியுறுத்தப்படுகிறது.

நாகர் பழங்குடி இன மக்கள் தமிழ் நிலத்தோடு, தொடர்புடையவர்கள். நாகர் இனப் பெண்களைச் சமாதானத்திற்காகவும், இனவிருத்திக்காகவும், தங்கள் வாழ்வாதாரங்கள் நிலைக்கவும், ஆட்சியதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவும் புதிதாக இந்நிலத்தில் குடியேறியவர்கள் மனம் புரிந்து கொண்டனர்.

நாகர்கள் புதிதாக வந்த இனக்குமுக்களை ஏற்றுக் கொண்டாலும் புதிதாக இந்நிலத்திற்கு வந்த அனைத்து இனக்குமுக்களும் நாகர்களைத் தரக்குறைவாகவே நினைத்து நடத்தினர் என்பதை இங்கு அறியமுடிகிறது.

1.2.3.வட இந்தியாவில் நாகர்கள்

வேட்டைச் சமுதாயத் தலைமையின் நீட்சியாக, பயிர்த்தொழில் சமுதாயத்தில் உற்பத்தியைக் காக்கும் பொருட்டாக ஏற்படுத்துகின்ற தலைமை, சிற்றரசின் தோற்றத்திற்கு அடிகோலுகிறது. பல சிற்றரசுகளின் வீழ்ச்சி பேரரசு தோன்ற வழிகோலுகிறது.

நாகர்களின் பேரரசு வட இந்தியப் பகுதியில் இருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இச்சான்றுகளின் வழி நாகர்வழி வந்தோர்வட இந்திய நிலப்பரப்பிலும் வாழ்ந்திருந்தார்கள் எனக் கூற வழி ஏற்படுகிறது.

வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க நாக வம்ச அரசு குசானர்களின் மறைவுக்குப் பிறகு (200 கிமு) செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்தது. நாகதேவன், நாகதத்தன், நந்தி, கணபதிநாகன் ஆகியோர் சந்திரகுப்தனுக்கு முன் ஆட்சி செய்தனர். இதற்கான இலக்கிய வரலாற்றுக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்பார்²¹ சத்தியநாத ஜெயர்.

மௌரிய சாம்ராஜ்யத்தின் இரண்டாவது மன்னான பிம்பிசாரன் நாகர் குலத்தைச் சார்ந்தவன். இவனுக்கு முன்னர் ஆட்சி நடத்திய நந்தர்களையும், நாகர்களையும், மௌரியர்களையும் ஆரிய இலக்கியங்கள் மிலேச்சர்கள் என்றும் அதர்மிகள் (தர்ம வழியில் நிற்காதவர் என்றும் அநாத குலத்தினர்) என்று திட்டித் தீர்ப்பதிலிருந்தேஇவ்வரச வம்சங்கள் நாகர்வழி வந்தவை என்றும் ஆரிய குலத்தின் எதிர்ப்பாளர்கள் என்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்²² என்பார். ஆர்.சி. மஜூம்தார்.

இந்தியாவை முதன்முதலாக ஆட்சிசெய்த அரசு வம்சத்தினரான பாரசிவ - நாகர்கள் இந்தியப் பேரரசு உருவாகக் காரணமாயிருந்தனர். மேலும் பாரசிவ நாகர் வம்சத்தைத் தோற்றுவித்த நவநாகன் குசான மன்னர் வாகதேவனின் சமகாலத்தவன் ஆவான். உத்திரப்பிரகேசத்தை கிபி.140 முதல்

கிபி.170 வரை இவன் ஆட்சி செய்தான். இவனது நாணயங்கள் மதுரா, பஞ்சாப் பகுதிகளிலும் கிடைக்கின்றன²³.

மத்திய இந்தியப் பகுதியான நாகநாட்டை ஆண்ட ‘நாகசிவ நாகன்’ வெளியிட்டுள்ள நாணயங்கள் கி.பி.150ம் ஆண்டைச் சார்ந்தவை. இந்நாகர்கள் மன்னனை, சிவவிஷ்ணு கடவுள்களைக் காப்பவராகக் கருதி, நாகப் பஞ்சமி தினத்தன்று மக்கள் வழிபடுகின்றனர்²⁴ என்று திதி.கோசாம்பி கூறுகின்றார்.

வட இந்திய நிலப்பரப்பு நெடுகிலும் நாகர்கள் வழிவந்தோர். ஆட்சி செய்ததற்கான சான்றுகள் வரலாற்றில் காணப்படுவதை வரலாற்றாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். மௌரிய ஆட்சி காலத்தை நோக்கும் போது இன்றைய பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் பகுதிகளை ஆண்டிருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

1.2.4. தென்னிந்தியாவில் நாகர்கள்

வட இந்தியாவைப் போலவே தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்திலும் நாகர்கள் ஆட்சி பரவியிருந்தது.

சங்க காலத்திற்கு முன்பு தென்னிந்தியப் பகுதியிலும் தமிழகத்திலும் நாகர்களின் அரசாட்சிப் பரவியிருந்ததை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன²⁵.

எட்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் வட ஆர்க்காடு, சித்தூர், நெல்லூர், கடப்பா முதலான பகுதிகளை நாகர்கள் ஆட்சி செய்த செய்தியைப் பாணமல்லன் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியனின் குடிமல்லம் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன²⁶.

தென்னிந்திய வரலாற்றில் அறியப்படுகிற சதர்கணிகளும் நாகர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களே. கடம்பர்கள், பாதாமிச் சாஞ்சுகியர்கள் ஆகியோரும் நாகர்களே²⁷.

ஹாய்சாளர்கள்

துவார சமுத்திரத்தை ஆட்சி செய்த ஹாய்சாளர்கள் நாகர்வழி வந்தோராவர்²⁸. ஹாய்சாளர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் கண்ணடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் தமிழகத்திற்கு வந்தார்கள்²⁹ என்று மாற்கு குறிப்பிடுவது இங்கு ஆராயத்தக்கது.

இவ்வாறு தென்னிந்தியாவை ஆண்ட நாகர்களைப் பற்றி வரலாற்றுச் சான்றுகளின்படி அறியமுடிகிறது.

1.2.5. தமிழகத்தில் நாகர்கள்

தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் நாகர் வழிவந்த பழங்குடி மன்னர்கள் ஆட்சி செலுத்தினர்.

காஞ்சியை ஆண்ட திரையர்கள், வேங்கடத்தை ஆண்ட புள்ளிகள், திருக்கோயிலூரை ஆண்ட மலையமான்கள் ஓய்மா - நாட்டை ஆண்ட நல்லியக்கோடன், குதிரை மலை, ஏருமையூர் பகுதிகளை ஆண்ட அழும்பில்வேள். ஏருமையூரன், திதியன் போன்ற மன்னர்களும் நாகர்வழி வந்தவர்கள்³⁰.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியும் நாகர்வழி வந்தவனே. இவ்வழி மன்னர்கள், அதிகைமான், அதியன், அதியமான் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்³¹.

பன்னிரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த ‘வேணாடு’ ஆய் அண்டிரனின் ஆட்சிப்பகுதியாக விளங்கியது. ஆய் அண்டிரன் ஒரு நாகன்³² என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க கால சேரர், பாண்டியர் மற்றும் சோழர்கள் நாகர்குலத்தினரோடு நெருங்கிய உறவுகளைக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களில் சேரர் நாகரினத்தவராகவே விளங்கினர்³³.

நாகர்களில் நான்கு பிரிவினர் இருந்ததைப் பத்துப்பாட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. ஒவி நாகன், முகலிநாகன், சங்கநாகன் மற்றும் நில நாகன் என்போராவர். இதனை ராஜேந்திர சோழனின் மகாபலிபுரம் கல்வெட்டு உறுதி செய்கிறது என்பார் கலியபெருமாள்³⁴.

பாண்டியர்களும், களப்பிரர்களும் நாகர்வழி வந்தவர்கள். எனினும் பாண்டியன் கடுங்கோன் ஆரியக் கலாச்சாரத்தை ஆதரித்ததால் அரசாட்சியை மீண்டும் பெற்றான். எதிர்த்ததால் (அச்சுத களப்பாளன்) களப்பிரமன்னன் ஆட்சியை இழந்தான்³⁵.

பல்லவ மன்னன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் மணிபல்லவத்து நாகர்குலப் பெண்ணுக்கும் சோழனுக்கும் பிறந்தவனென்று சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மணி பல்லவ அரச குடும்பப் பெண்வழித் தோன்றிய இளந்திரையனின் சந்ததியினர் பல்லவர்கள் எனப்பட்டனர்³⁶.

தமிழகத்தில் கடையெழு வள்ளல்கள் தொடங்கி சேர, சோழ, பாண்டியர்கள், பல்லவர்கள், களப்பிரர்கள் அனைத்து ஆட்சியாளர்களும் நாகரினப் பிரிவினராய் இருந்தும் நாகரினத்தோடு உறவுகொண்டும் வந்திருக்கிறார்கள்.

1.2.6. இலங்கையில் நாகர்கள்

இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவின் தென்பகுதியிலுள்ள இலங்கையிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள தீவுகளிலும் நாகர் இன மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

இந்தியத் துணைக்கண்ட நிலப்பரப்பில் ஆட்சி இழந்த நாகர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் விந்தளை பகுதியிலும், நயினார் தீவிலும் ஒதுங்கி வாழ்ந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தினைச் சிங்களர்கள் நாகதீவு என்றே அழைத்தனர்.

கடைச்சங்கப் புலவரான இளநாகன் கிறிஸ்து வருடம் 38ல் இலங்கையை ஆண்டான்³⁷.

முரஞ்சியூர் முடிநாகர் இலங்கையை ஆண்ட பெருமன்னர்³⁸ ஆவார். இலங்கையில் நாகர்கள் மிகக் நாகர்களும், வீரரும் உடையவராய் வாழ்ந்தனர் அவர்களின் ஆட்சி இமயமலை வரை பரவி இருந்தது³⁹.

மணிமேகலையில் நாகர்களின் வாழ்வு சாதுவன் சென்ற கப்பல் உடைந்து கரை ஒதுங்கிய பின் விவரிக்கப்படுகிறது⁴⁰.

இலங்கைக்கு அருகில் உள்ள மணிபல்லவத்திலும் நாகர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் நமக்குணர்த்துகிறது⁴¹.

இவ்வழியில் இந்திய நிலப்பரப்பு மட்டுமல்லாது இலங்கையிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள தீவுகளிலும் நாகர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது.

1.2.7. நாகர்களின் வீழ்ச்சி

பரத கண்டம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்த இந்நாகர் வம்சத்தைப் பிற்காலத்தில் அர்ச்சனன் வழிவந்த ஜனமேஜையன் அழித்த வரலாற்றை மகாபாரதம் கூறுகிறது.

இந்திய நாட்டை நீண்ட காலமாக ஆண்டுவந்த மூலக்குடியினரான நாகர்களையும் அவர்வழி வந்தோரையும் போர்களில் ஆயுதபலம் கொண்டு அழிப்பதிலும் அதுமுடியாத நிலையில் இழித்தும், பழித்தும் சிறுமைப் படுத்துவதிலும் பார்ப்பனர்கள் நீண்ட நாள், தொடர்ந்து முயன்று வந்துள்ளனர். அத்தகைய நெடிய போராட்டங்களை ரிக்வேதம் தெளிவாக கூறுகின்றது⁴².

நாகர்கள் துவக்க காலத்தில் சமண, பெளத்த சமயங்களை ஏற்றனர். இவ்விரு சமயங்களும் ஒழுக்கத்தையும் நீதி வெறி தவறாத நெறிமுறைகளையும் அறங்கரவையும் மக்களிடையே சமத்துவத்தையும் உயிர்கொல்லாமையையும் போதித்தன என்பார் கனகசபை⁴³.

நாகர்களின் இருப்பிடங்களான பெரிய காடுகளைத் தீயிட்டு அழிப்பதே அக்கால பார்ப்பனர்களின் முக்கியப் பணியாக இருந்தது அவ்வாறு தீயிடப்பட்ட நிகழ்ச்சியின் போது (கி.மு.475-430) வெளியூர் சென்ற காரணத்தால் நாக தட்சன் என்ற நாகமன்னன் உயிர் தப்பியதை மகாபாரதம் கூறுகிறது⁴⁴. நாகர்கள் மீது வெறுப்புக் கொண்ட ஆரிய இனம் நாகர்களை மிலேச்சர்கள் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். மேலும் இவ்வம்ச அரசர்கள் பெளத்தர்களாகவும், ஜௌனர்களாகவும் இருந்தது இதற்குக் காரணமாகும்⁴⁵.

பெளத்த ஜௌனர்களின் குகைக்கோயில்களும், கலைச்சின்னங்களும், விகாரங்களும், போர்க்காலங்களிலும், சாதாரணக் காலங்களிலும் பெருமளவிற்கு அழிக்கப்பட்டன. எஞ்சி நிற்பவைகளில்சிலவே. உக்ரபுரி, நாகபுரி, சோட்டா நாகபுரி, நாகாலாந்து ஆகிய இடங்கள் இன்றும் நாகர்களை நினைவுபடுத்துகின்றன. நாகபஞ்சமி போன்ற சமய விழாக்கள், சடங்குகள் இன்றும் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. இந்து சமயப் புராணங்களிலும் கோயில்களிலும் சிற்பங்கள், ஓவியங்களிலும், சமயச் சடங்குகளிலும், சாத்திரங்களிலும் நாகம் நாகத் தொடர்பு முழுக்க முழுக்க கலந்திருப்பதைக் காணலாம்⁴⁶.

தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டு முறையைக் கொண்டிருந்த நாகர்களும், ஆண் தெய்வ வழிபாட்டைக் கொண்டு வந்த ஆரியர்களுக்குமிடையே சமயப் பூசல்களும் மிகுதியாக ஏற்படக் காரணமாய் இருந்தன. அதெயோட்டிய கலாச்சார நிகழ்வுகள் இருவகுப்பாரிடையே மிகுந்த கருத்து மோதல்களை உருவாக்கிச் சச்சரவுக்கு வழி ஏற்படுத்தின. இதன் விளைவு நாகர் குலத்தினர்

கூட ஆரியரை அனுசரித்துப் போனால் மட்டுமே தலைமைப் பதவியையும், ஆட்சியையும் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தியது.

இதுகாறும் விளக்கப் பெற்ற செய்திகளால் பெறப்படுகின்ற கருத்துக்கள்

1. இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதும் நாகர்கள் பரவியிருந்தனர்.
2. நாகர்கள் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பூர்வக்குடிகள்.
3. திராவிட இனங்களின் பொது மூதாதையர்கள் நாகர்கள்.
4. புதிதாக வந்த மேய்ச்சல் இனங்களின் (ஆரியர்கள்) கலாச்சார மற்றும் சமயப் பண்பாடுகளின் அடிப்படையில் இவர்கள் சமூகத்தின் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

1.3. அருந்ததியர் வரலாறு

தமிழ் மன்னில் தீண்டத்தகாத ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளுள் கீழ்நிலையில் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற சாதிகளின் பூர்வீகத்தை அறிய அறிஞர்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டும் கள ஆய்வில் திரட்டப்பட்ட செய்திகளைக் கொண்டும் இப்பகுதி ஆராய்கிறது.

தமிழ் நிலப்பகுதியில் சக்கிலியர், முரசர், மாதாரி, மாதியர், அருந்ததியர் என்று இம்மக்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். இவ்வருந்ததியர்களை மூன்று பிரிவுகளாக அவர்கள் பேசும் மொழி அடிப்படையில் பிரிக்க இயலும். முறையே தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர், கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர் மற்றும் தமிழ் பேசும் அருந்ததியர் என்பர் .

1.3.1. கல்வெட்டு ஆதாரங்கள்

“சேலம் மாவட்டம் டெனிஷ் பேட்டையிலிருந்து இராமமூர்த்தி நகர்

செல்லும் வழியில் கேத்த நாய்க்கன்புதூர் என்னும் இடத்தில் பெரிய ‘சக்கிலிச்சி ஏரி’ என்ற பெயரில் ஏரி ஒன்று உள்ளது. அதன் கரையில் ஒரு மதகின் அருகில் இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. அவை ஏரியின் உப்பக்கமாக உள்ளன. ஏரியில் நீர் வருங்கால் நீரில் மூழ்கிவிடும். கரையைப் பலப்படுத்த மண் இட்டால் அந்த மண்ணுக்குள் மறைந்துவிடும். தலைப்பகுதி அரை வட்ட வடிவில் அமைந்துள்ள செவ்வைப் பலைக்கக் கல், அவற்றை அந்த ஊர்ச் சேரி மக்கள் பெரிய சம்பம்மா, சின்னச் சம்பம்மா என்ற இரு பெண் தெய்வங்களாகப் பாவித்து வணங்கி வருகின்றனர். நீர் வற்றிய காலங்களில் மண்ணைத் தோண்டி கற்கள் வெளியே தெரியுமாறு செய்து வணங்குவது சக்கிலியர்களின் வழக்கம்⁴⁷. அவ்விரண்டு கற்களிலும் எழுத்துக்கள் உள்ளன. கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வட்டெழுத்தில் அவை அமைந்துள்ளன. தமிழ் எழுத்து வகைக்கு வட்டெழுத்து என்ற பெயர். அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் இரண்டு கல்வெட்டுக்களின் வாசகமும் ஒன்றாகவே உள்ளது அதன் வாசகம் வருமாறு :

“ஸ்ரீ கிடங்கல் புலியார் ம
கனல்லி ஓட்டை கண்டது”⁴⁸

எனத் தொடங்குகிறது.

“இந்தக் கல்வெட்டு வாசகத்திலிருந்து சில அரிய உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. அந்த ஏரியின் பழைய பெயர் “ஸ்ரீகிடங்கல்” என்பதாகும். கிடங்கல் என்பது நீர் நிலையைக் குறிக்கும். அதில் “நல்லி” என்பவன் ஒரு மதகு வைத்துள்ளான். மதகை ஓட்டை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். நல்லியின் தகப்பனார் பெயர் புலியார். இன்று வரை அதனைச் சக்கிலியார் தமது தெய்வமாக வணங்கி வருவதால் இப்பெருமகன் அந்தக் குலத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம். குலத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு பெருகும் காலத்திற்கு முன்னால் நடந்த செய்தியாகக் கொண்டால் இதன் பொருத்தம் நன்கு விளங்கும்⁴⁹.

மதகு வைத்த செய்தி எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததால் ஏரி அதற்கு முந்திய காலத்தது என்பதும் தெளிவாகும். கொங்கு நாட்டில் வட்டெழுத்து கல்வெட்டு மிக அருகியே காணப்படுவதால் இதன் சிறப்பு விளங்கும். வேளாண்மைக்கான ஏரிக்கு ‘ஸ்ரீகிடங்கல்’ என அடைமொழியிட்டு அழைத்தல் நமது முன்னோரின் பண்பாட்டைப் புலப்படுத்தும்⁵⁰.

இக்கல்வெட்டைப் பற்றி உலக அறிஞர்களும், தமிழகத்து மக்களும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆர்வம் கருதி ‘இந்து’ நாளிதழுக்கு அனுப்பப்பட்டது. கேத்த நாய்க்கன்புதூர் ஏரிக்கல்வெட்டு, கொங்கு நாட்டு வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும் என்பார் கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம்⁵¹.

தமிழகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு சாதியும், தங்கள் சாதி உயர்வைக் கற்பிக்கப் புராணங்களைத் துணைக்கு அழைத்தனர். ஒவ்வொரு சாதியைப் பற்றியும் தெளிவான வரலாறு கிடைக்கவில்லை. சாதிகளின் வரலாறு கருதுகோளின் அடிப்படையிலும் மிகக் குறைந்த அளவில் கிடைத்திருக்கின்ற ஒரு சில இலக்கிய, வரலாற்று, கல்வெட்டுச் செய்திகளின் அடிப்படையிலும் கட்டப்பட்டுள்ளது.

1.3.2. சக்கிலியார்

‘சங்குழி’ என்ற வடமொழிச் சொல் ‘சக்கிலி’ என்று மருவியுள்ளது. இதன் பொருள் செத்தமாடு சாப்பிடுபவன்⁵² என்பதாகும்.

‘சக்கு’ என்றால் அடி - கிலி என்றால் பயம். சக்கு + கிலி = சக்கிலி அடிக்கு பயந்தவன். இதன் பொருள் கோழை, அடிமை, பயந்தவன்⁵³. சக்கிலி என்பதற்கு வடமொழியில் இன்னொரு பெயர் சூருடன்⁵⁴.

அருந்ததியர்களை அவமானப்படுத்த, இழிவு செய்து தலைகுனிய வைக்க, சமுக ஒடுக்குமுறையின் அடிப்படையில் அவர்கள் மேல் இப்பெயர் வலிந்து திணிக்கப்பட்டது⁵⁵ என்பார் எழில். இளங்கோவன்.

நாயக்க மன்னர்கள் கட்டடம் கட்டியபொழுது பயந்த இம்மக்களைத்தான் பிடித்து நரபலி கொடுத்துள்ளனர் என்று கூறுகின்றனர். இவர்கள் பயந்தவர்கள். அதனால்தான் நரபலி கொடுக்கப்பட்டார்கள் என்பதை ஏற்க முடியாது. காரணம் இவர்களில் என்னைற்ற வீரர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்⁵⁶ எனபார் மாற்கு.

இக்கருத்திற்கு வலுச்சேர்க்க மாற்கு பின்வரும் வரலாற்றுச் செய்திகளைப் பட்டியலிடுகிறார்.

1. பிறமலைக் கள்ளர்களை ஓடுக்கிய மதுரை வீரன் ஒரு சக்கிலியர்.
2. புலித்தேவனின் படைத்தளபதியாக இருந்து ஒண்டியாகச் சென்று ஆங்கிலப் படைகளை எதிர்த்து அவர்களின் பட்டத்துக் குதிரையையும் பட்டத்துவாளையும் அபகரித்து வந்த ஒண்டிவீரன் ஒரு சக்கிலியர்.
3. கட்டபொம்மன் ஊமைத்துரை ஆகியவர்களின் படைகளில் இருந்து ஆங்கிலப் படைகளைக் கொன்று இறுதியில் நாட்டிற்காகத் தங்களது உயிரையே தியாகம் செய்த முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை, கந்தன் பகடை முதலியவர்கள் சக்கிலியர்களே.

இதேபோல் எண்ணற்றோர் உள்ளனர். இப்படி வீரம் நிறைந்த இனத்தில் உள்ளவர்களை அடிக்குப் பயந்தவர்கள் என்று சொல்வது ஏற்கத்தக்கதல்ல⁵⁷ என்ற குறிப்பிடுகிறார்.

பிறதொழிலை மேற்கொண்டு பெயர் மறைந்தனர். சக்கிலியருக்குச் செம்மான் என்னும் தமிழ்ப் பெயரும் சக்கிலி என்னும் தெலுங்குப் பெயரும் இன்று வழங்கி வருகின்றன⁵⁸.

மிருகங்களின் தோலை உரித்தோர் சக்கிலியர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் சங்க காலத்தில் தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்படவில்லை⁵⁹.

சக்கிலியர் என்ற சொல் கோழி, பயந்தவன், கண்ணில்லாதவன். மிகுதியாக மாட்டுக்கறி சாப்பிடுபவன், செருப்பு தைப்பவன், செத்தமாடு சாப்பிடுவான், தோலின் துன்னக்காரன், புலையன், தோல் தொழில் செய்பவன், தையல் தொழில் செய்பவன் என்ற கருத்துக்களை வழங்குகிறது. அத்தோடு செம்மான், துன்னர், பறம்பர் என்ற பெயர்சொற்கள் மறைந்து சக்கிலியன்⁶⁰ என்ற தெலுங்குச் சொல் வழங்கி வருகிறது என்பது இதன்மூலம் அறியவருகிறது.

எஸ். பெருமான் முற்றிலுமான வேறு கருத்தை முன்வைக்கிறார். புராதன மனிதர்கள் நெருப்பை உருவாக்கக் கற்றுக் கொண்டனர். சக்கி முக்கிக் கற்களை இரண்டை எடுத்து அவற்றை ஒன்றோடொன்று உரசினால் தீப்பொறி வரும். அதைப் பஞ்சில் பிடித்து நெருப்பாக்கி ஏறிய வைப்பர். சமையலுக்கும் காடுகளை அழிக்கவும் இரவில் ஓளிகாட்டவும் தீ தேவைப்பட்டது. சக்கியடித்து நெருப்பு மூட்டுதல், ஆதிகுலங்களில் ஒரு வேலைப் பிரிவினையானது. 16ம்நூற்றாண்டில் விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்திற்கு வந்த கன்னட, தெலுங்கு மொழி பேசும் சக்கிலியர் எளிதாக மூங்கிலைக் கடைந்து நொடியில் நெருப்பை உருவாக்கும் கலை தெரிந்தவர்கள். சக்கியடித்து நெருப்பு உண்டாக்க நெடுநேரமாகும். சக்கிலி முதாதையரைக் கொண்டவர்களின் வீடுகளில் ஒரு ஓலைப்பெட்டியை வைத்து சிவராத்திரியென்று வழிபடுகின்றனர். அந்த சிறிய ஓலைப் பெட்டியை (கொட்டான்) திறந்த பார்த்தபோது அதற்குள் இரண்டு சக்கி முக்கி கற்களும் கொஞ்சம் பஞ்சம் இருந்தது. இதை நானே எங்கள் கிராமத்தில் கண்டதுண்டு⁶¹ என்பார்.

1.3.2.1. தொழில் மற்றும் குணம்

தமிழ் மொழி அகராதி சக்கிலியன் என்பதற்குக் கண்ணில்லாதவன் செம்மான்⁶² என்று குறிப்பிடுகிறது. சக்கிலிச்சி என்பதற்கு சக்திசாரம், செம்மாத்தி⁶³ என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

சக்கிலி என்பது சாங்குலி (புலையர்) என்னும் வடசொல்லின் தீரிபு⁶⁴ என்கிறார் எட்கர் தர்ஸ்டன்.

அபிதான சிந்தாமணி ‘சக்கிலியன்’ என்ற சொல்லுக்குத் தோட்டி ஜாதி, செருப்புத் தைத்தல் இவர்களின் வேலை⁶⁵ என்று சொல்லுகிறது.

துன்னர் என்பதற்கு சக்கிலியர், செம்மார், தையற்காரர், தோல்வினைமாக்கள்⁶⁶ எனத் தமிழ்மொழி அகராதி பொருள் உணர்த்துகிறது. அதைப் போன்றே பறம்பர் என்பதற்கும் தோல்வினைஞர் எனக் கூறுகிறது⁶⁷.

“தோல் வேலை செய்பவர் கடைக் கழகக் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டிலிருந்தமையைத் தோலின் துன்னர் என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியிருப்பதால் அறியப்படும். பாணருக்குத் தையல் தொழிலுமுண்டு. ‘பாணர்க்குச் சொல்லுவதும் தை’ என்று காளமேகப் புலவர் கூறியுள்ளதும் கவனிக்க வேண்டும். தையல் என்னும் பெயர் துணி, தோல் இன்னும் இரு பொருள்களை மூட்டுவதற்கும் பொதுவாகும். துன்னம் என்னும் பெயரும் இங்கனமே. சக்கிலியர், பறம்பர், தொழிலை மேற்கொண்ட பின், செம்மார் என்ற பெயர் மறைந்தது”⁶⁸. சக்கிலியர் என்ற பொதுப் பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர். சக்கிலியர் என்ற பெயர் குணம் மற்றும் தொழிலின் அடிப்படையில் உருவானதாக முன்னர் சொல்லப்பட்டக் கருத்துக்கள் உணர்த்துகின்றன.

1.3.2.2. மதம்

புத்தர் ‘சாக்கிய’ குலத்தில் பிறந்தார். அதனால் சாக்கியர், கோலியர்

என்ற பெயர் இணைந்து சக்கிலியர் என்று ஆகியிருக்க வேண்டும். நேபாளத்தில் பிறந்த புத்தருக்கும் தமிழர்களாகிய அருந்ததியர்களுக்கும் இனர்தியான தொடர்பு இல்லை. ஆனால் பெளத்தத்தை ஏற்றவர்கள் அருந்ததியர். ஆதி பெளத்தர் என்ற காரணத்தால் சாக்கியர் என்ற பெயர் பாலிமோழியில் அருந்ததியர், சக்கலா என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். இத்துடன் சாக்கலா என்ற பெயரை இழிவுபடுத்தும் நோக்கத்துடன் செத்தமாடு சாப்பிட்டான் என்ற பொருளில் ‘சஷ்குழி’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லில் அருந்ததியர்கள் ‘சக்கிலி’ என்று ஆக்கப்பட்டார்கள்⁶⁹.

1.3.2.3. கலை

‘சகலகலைகளிலும் வல்லவன் என்ற பொருளில் சற்கலைஞர்’ சக்கிலியன் ஆனான்⁷⁰.

சக்கிலியன் என்ற பெயர் அருந்ததியர்களைக் குணத்தின் அடிப்படையில், தொழிலின் அடிப்படையில், மதத்தின் அடிப்படையில் கலையின் அடிப்படையில் கற்பிக்கப்பட்டது எனல் தகும்.

1.3.3. முரச்

முரசர்கள் என்றால் முறையாகச் செய்பவர்கள், திமிர்த்தனம், துடிக்கேட்கும் மனோபாவம், அடங்காமை, கூட்டு மனோபாவம், நெகிழாமை (விட்டுக் கொடுக்காமை)⁷¹ என்று பொருள்.

முரச என்ற சொல்லுக்கு மேளம், அட்டமங்கம், இராசசின்னம், உத்திராட்டாதி நாள், பல்ஸீறு, பேரிகை, வாக்கியப் பொது⁷² எனத் தமிழ்மொழி அகராதி கூறுகிறது.

முரசக்கொடியோன் என்பதற்குத் தருமன் என்றும் முரச சத்துரு என்பதற்குத் திருமால்⁷³ என்றும் நவில்கிறது. முரசர்களுக்குத் திருமால் பகைவனாகவும் பொருள்படுத்துகிறது.

முரசர் என்ற சொல் திமிர்த்தனமும் யாருக்கும் கட்டுப்படாதவர் களென்றும், ஆரியர்களுக்கு எதிரானவர்களாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

1.3.4. மாதாரி

மா + தாரி = மாதாரி என்றால் பெரியது சிறப்புக்குரியது என்பது பொருள். தாரி என்றால் குணம் உடையோன், தரிப்பவர், வழி, விதம், விலைவாசி⁷⁴ எனத் தமிழ்மொழி அகராதி விவரிக்கின்றது.

மாதாரி என்றால் சிறப்புக்குணம் உடையவர் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். மாதாரி என்றால் கர்வம் நிறைந்தவர், இறுமாப்புக் கொண்டவர்⁷⁵ என்பார் மாற்கு.

மாதரி - காளி மதுரையைச் சார்ந்த ஆயர்பாடியிலிருக்கும் இடைச்சியர் தலைவி. இவள் கோவலன் கொலையுண்டு இறந்தததையும் கண்ணகி துன்புற்றதையும் கேட்டு வருத்தமுற்றுத் தீயில் விழுந்திறந்தவள்⁷⁶ எனவும் அகராதி குறிப்பிடுகின்றது.

மாதாரி என்றால் பிறருக்குக் கொடுக்கும் குணம் உடையவன். பழகிவிட்டால் உற்றநேரத்தில் உயிர்தரவும் பிறர் மேன்மைடையவும் நன்மை செய்பவன்⁷⁷.

மா என்றால் பெரியவன், தாரி என்றால் தாராளமானவன்⁷⁸. பிறருக்குத் தாராளமானவன், கருணையுள்ளவன் என்பது பொருள்.

மா - பெரிய, தாரி - காளை மாதாரி என்றால் வலிமைபொருந்தியவன், காளையைப் போன்றவன்⁷⁹.

மாதாரி என்றால் சிறப்புக்குணம் கொண்டவன். இறுமாப்புக் கொண்டவன். இடைச்சியர் வழியினர். மேன்மையானவன், தாராளமானவன், கருணையுள்ளவன், பெருவலிமை உடையவன் என்ற பல பொருட்களை

உணர்த்துகின்றது. களப்பகுதியில் அருந்ததியினரைப் பிறசாதியார் இப்பெயராலேயே அழைக்கின்றனர்.

1.3.5. மாதியர்

அதியர் என்பது குடிப்பெயர். அதன் அடிப்படையில் சிறப்பு வாய்ந்த அதியர் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். தமிழ்க் குடியின் வேளிர் மரபினரே அதியர்கள் ஆவார்கள்⁸⁰.

$$\text{மா} + \text{அதியர்} = \text{மாதியர்}$$

மாதியர் என்ற பெயரில் ‘ர’ கர மெய் ஈறுகெட்டு மாதியா, என்றும் மாதிகா என்றும் இவர்கள் பின்வந்த நாட்களில் (மாதியர், மாதியா, மாதிகா) அழைக்கப்பட்டார்கள்⁸¹.

மாதியர் என்ற சொல்லை மா + அதியர் என்று பிரிக்க வேண்டும். மா என்றால் பெரிய என்று பொருள். அதியர் என்றால் தலைவன் என்று பொருள். எனவே மாதியர் என்றால் பெரிய தலைவன். அதாவது மன்னன் அரசன் என்று பொருள்⁸² என்பார் மாற்கு. மாதங்கி என்ற தெய்வத்தை வணங்கியதால் (கொற்றவை) மாதியர் எனப்பட்டனர்⁸³.

அதியர் குடியில் வந்தவர்கள், வேளிர் மரபினர், பெரிய தலைவனின் வழி நின்றவர்கள், மாதங்கி தெய்வத்தை வணங்கியவர்கள் என்ற பொருள்களில் இப்பெயர் வந்தது எனல் தகும்.

1.3.6. தெவுங்குபோகம் அருந்ததியர்

சாஞ்சியர்களுக்கும் அடியில் சிற்றரசர்களாய் இருந்தவர்களால் ஏற்பட்டதே காகதீயப் பேரரசாகும். 12ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர்களும், சாஞ்சியர்களும் மறைந்ததும் காகதீயப் பேரரசு தோன்றியது. இந்தப் பேரரசில் உள்ள முக்கியமான மன்னர் பிரதாபருத்திரன் (1295-1322) என்பவர்.

இவர் வாரங்கல்லைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தார். 14ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் திருச்சிராப்பள்ளி வரை வந்து தமிழகப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார்⁸⁴.

கிருஷ்ண தேவராயர் (1509-1529) விஜயநகரப் பேரரசராக அரியணை ஏறிய சமயத்தில் தமிழகப் பகுதியில் உள் நாட்டுக் குழப்பம் நடந்தது. கிருஷ்ணதேவராயர் குழப்பத்தை அடக்கினார். தனது ஆதிக்கத்தைத் தமிழகத்தில் நிலைநாட்ட நரசநாயக்கரைச் சோழ நாட்டிற்கும் மண்டலேஸ்வராக நியமித்து நாட்டினை மேற்பார்வையிட்டு வரும்படிச் செய்தார்⁸⁵.

நாகம நாயக்கர் மதுரையை நோக்கித் தனது விஜயநகரப் படைகளுடன் வந்தபோது விஜயநகரத்தைச் சேர்ந்த காம்பிலி என்ற பகுதியிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு கூட்டம் இப்படைகளுடன் வந்தது. விஜயநகரப் படைகளுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, பால், வெண்ணெய், பாதரட்சைகள் முதலியவைகளை ஒரு கூட்டம் தயாரித்துக் கொடுத்தது. அக்கூட்டம்தான் கம்பளத்தார் கூட்டமாகும். தொழில் காரணமாக அவர்கள் தமிழகத்தில் தங்கிய காலத்தில் ஒன்பது கம்பளத்தார் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்த ஒன்பது கம்பளத்தில் அருந்ததியர்களும் அடங்குவார்⁸⁶.

நாகமநாயக்கர் கிருஷ்ணதேவராயருக்குப் பணிந்து நடக்கவில்லை. எனவே விசவநாத நாயக்கர் தலைமையில் ஒரு பெரும்படையைக் கிருஷ்ணதேவராயர் அனுப்பினார். விசவநாத நாயக்கர் தன் தந்தை நாகமநாயக்கரைப் போரில் வென்று மதுரையில் ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தார். விசவநாத நாயக்கர் நாகமநாயக்கரின் மகனாவார். நாகமநாயக்கரைப் போரில் வென்று மதுரையில் ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தார். இவர் 1529 முதல் 1564 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இவரது படையில் முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்தவர் தளவாய் அரியநாதர். இவரின் துணைகொண்டு நாட்டை 72

பாளையங்களாகப் பிரித்து ஆட்சி செய்தார். இக்காலகட்டத்தில் பெரும் எண்ணிக்கையில் தெலுங்கர்கள் வந்து குடியேறினர். இவர்களுடன் அருந்தத்தியர்களும் வந்திருக்கலாம். நாகமநாயக்க மன்னர்கள் கோயில் கட்டும்போதும் அணைகள் பாலங்கள் கட்டும்போதும் நரபலி கொடுத்தனர். அதற்காகத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்ட சக்கிலியர்களைச் சிறையில் அடைத்து பலி கொடுத்தனர். உயிருக்குப் பயந்து இவர்கள் நாட்டின் தென்பகுதிக்கு ஓடினார்கள்⁸⁷. இடப்பெயர்ச்சிக்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. அதாவது கம்பளத்தாளர்களிடம் முகமதியர்கள் பெண் கேட்டனர். முகமதியர்களுக்குப் பெண் கொடுக்க கம்பளத்தார்களுக்கு விருப்பமில்லை. அதே சமயத்தில் பெண் கொடுக்க மாட்டோம் என்று துணிந்து கூறி அவர்களை எதிர்க்கவும் முடியவில்லை. இத்தகைய தழுநிலையில் முகமதியர்களுக்குப் பெண் கொடுக்காமல் இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டுத் தமிழகம் வந்தனர். அப்படி வந்தவர்களில் அருந்ததியர்களும் உண்டு என்ற சரித்திரக் குறிப்பும் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு ஆந்திராவின் பல பகுதிகளிலிருந்து பல காலகட்டங்களில் பல காரணங்களுக்காகத் தெலுங்கர்கள் இப்பகுதிக்கு வந்துள்ளனர் எனக் குறிப்பிடுகிறார்⁸⁸.

கிருஷ்ணதேவராயர் தஞ்சாவூர் மீதும் மதுரை மீதும் படையெடுக்கத் தனது தளவாய்களை அனுப்பினார். கிருஷ்ணதேவராயரது காலத்திலேயே விஜயநகர ஆட்சி சீர்க்கலைந்தது. மதுரைத் தளவாய் விசுவநாத நாயக்கன் சுயாதிகாரம் பெற்று மன்னன் ஆனான். அவனுடைய சேனைகளோடு தமிழ்நாடு வந்தவர்களே சக்கிலியர்கள்⁸⁹ என்பார் வானமாமலை.

அருந்ததியர்கள் தெலுங்கர்கள், ஆந்திராவைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆந்திராவில் கஞ்சம் ஜில்லாவில் இருந்து தமிழகத்திற்கு வந்தவர்கள் ஆவர். குறிப்பாகத் தமிழகத்தின்மீது விஸ்வநாத நாயக்கன் தலைமையில், விஜயநகரப் பேரரசு நடத்திய படையெடுப்பின்போது, செருப்புத் தைப்பவர்களாகத்

தமிழகம் வந்தவர்கள் இவர்கள் என்பது அருந்தியர்கள் பற்றி தன் நூலில் தர்ஸ்டன் எழுதிய குறிப்புகள் ஆகும்⁹⁰.

கி.பி.16ம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியா முழுவதும் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் வந்தது. அக்காலத்தில் விஜயநகரப் பேரரசால் தமிழகத்தில் மக்கள் குடியேறினர். அப்படி வந்தவர்களில் தெலுங்கு, கன்னட மொழி பேசும் சக்கிலியர் வந்தனர்⁹¹. இக்கருத்துக்களின்வழி தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர் ஆந்தராவிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வந்தவர்கள் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

1.3.7. கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஹோய்சாளப் பேரரசு மைசூரிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தது. இந்த ஹோய்சாளப் பேரரசின் தலைநகரமாக விளங்கியது. துவாரசமுத்திரம் இரண்டாம் நரசிம்மன் (1220-1238) பல்லவர்களையும், பாண்டியர்களையும் போரில் வென்றார். இவர் மகன் சோமேஸ்வரன் 1264 வரை பதவியில் இருந்தார். ஸ்ரீரங்கத்திற்கு அருகில் உள்ள கண்ணார்க் குப்பம் வரை இவரதுஅரசு பரவியிருந்தது. இவர் தனது அரசை இரண்டாகப் பிரித்து இராமநாதன் (1254-1295) என்ற இளைய மகனுக்குத் தமிழகத்தைக் கொடுத்தார். கண்ணார்க் குப்பத்திலிருந் திராமநாதன் தமிழகத்தை ஆண்டார். இவரது காலத்தில் கன்னடம் பேசும் மற்றவர்களுடன் அருந்ததியர்கள் தமிழகம் வந்தனர்⁹².

பின்னர் முகமதியர்கள் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்தனர். தமிழகத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தனர். மைசூரை ஆண்ட ஹைதர் அலி, திப்புசல்தான் போன்றோர் பாலக்காடுவரை படையெடுத்து வந்துள்ளனர். அப்படி வந்தபோது தமிழ்நாட்டின் படைவீரர்களாகவும், குதிரைக்கு வேண்டிய தோல் பொருட்கள், படைவீரர்களுக்கு வேண்டிய தோல்பொருட்கள்,

தோலாடைகள் செய்யவும் மன்னனுடன் கண்ணடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் அழைத்து வரப்பட்டனர். இந்த முகமதிய மன்னர்களின் ஆட்சி விருதுநகர் மாவட்டம் வரை பரவியிருந்தது. இக்காலத்தில் கண்ணடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் வந்திருக்கலாம்⁹³.

கண்ணடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் கர்நாடகப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற கருத்து இதன் மூலம் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

1.3.8. தமிழ் பேசும் அருந்ததியர்

பண்டைய தமிழகத்தில் அரசனின் படை வலிமைக்கேற்ப அவன் ஆட்சிப் பரப்பு விரிவதும் சுருங்குவதுமாய் இருந்துள்ளது. ஓவ்வொரு கால கட்டத்தில் நில எல்லையானதுமாறுதலுக்கு உட்பட்டதாயிருந்தது. இதனை அடிப்படையாய் வைத்து மொழி வழக்காறுகளும் மாறுபட்டன.

1.3.8.1 தமிழகத்தின் நில எல்லை

வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்க்கூறு நல்லுலகத்து

எனப் பனம்பாரனார் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் விளக்குவார்⁹⁴. வடக்கே வேங்கட மலையும் தெற்கே குமரியாறும் கிழக்கு, மேற்கு இருமருங்கிலும் கடல் எல்லைகளாக இருந்தன.

சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள்,

“நெடியோன் குன்றமும்தொடியோன் பெளவழும்
தமிழ்வரம்பு அறுத்த தண்புனல் நன்னாடு”⁹⁵

தமிழகத்தின் எல்லையை வரையறுப்பார். நெடியோன் குன்றம் என்பது வேங்கட மலையையும், தொடியோன் பெளவம் என்பது குமரிக் கடலையும் குறிக்கின்றது.

வடக்கில் தக்காணப் பீடபூமியும், கிழக்கிலும், மேற்கிலும், தெற்கிலும் கடல்களும் பழந்தமிழகத்தின் எல்லைகளாக அமைந்திருந்தன என்பார் கே.கே.பிள்ளை⁹⁶.

வடவேங்கடம், குமரி வரை தமிழ்மொழி வழங்கி வந்த நிலம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

வடமொழி தவிர்த்து பிறமொழி (தமிழ் நிலத்து) வழங்குவதைத் திசைச்சொல் என்பார். செந்தமிழ் திசைச்சொல் வழங்குவதைப் பற்றித் தொல்காப்பியர்,

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச் சொற்கிளவி”⁹⁷

என்று குறிப்பார்.

“பொங்கர் நாடு, ஓளிநாடு தென்பாண்டி நாடு,
கருங்குட்ட நாடு, குடநாடு, பன்றி நாடு, கற்கா நாடு,
சீதநாடு, பூழி நாடு, மலைநாடு, அருவா நாடு, அருவா
வடதலை நாடு”⁹⁸

எனப் பன்னிரண்டு நாடுகள் குறிக்கப் பெறுகின்றன.

குடநாடு என்பது இன்றைய மைசூர் நாடாகும். சங்க அகத்துறைப் பாடல்கள் ஏருமை நன்னாடு, ஏருமையூர், ஏருமைக் குடநாடு என்றும் புறப்பாட்டு ஏருமை வெளி என்றும் பேசுகிறது⁹⁹. ஏருமை என்பதை வடமொழியில் மகிசம் என்பார்கள். மகிசம் ஊர் - மைசூர் ஆயிற்று¹⁰⁰.

மைசூரில் (கர்நாடகம்) இன்று வழங்கும் மொழி கன்னடம். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இருந்த கன்னடம் தமிழ் போலவே இருந்தது என்பார். கிளைமொழிக் கொள்கையை வலியுறுத்தும் முவரதராசனார், மேலும் அது “ஹள கன்னடம் (பழங்கன்னடம்) எனப்படும். (பழ > பள > ஹள) இன்றைக்கு உள்ளது ஹோசக் கன்னடம் எனப்படும் (புது > பொது > பொசு > ஹோசு)¹⁰¹.

1.3.8.2. அருவா நாடு

பன்னிரு நாடுகளில் ஒன்றாகிய அருவா நாட்டைப் பார்க்கும் போது அது தமிழர்கள் வாழ்ந்த நிலமாகும். தென்பெண்ணை ஆற்றுக்கும் பாலாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி. அருவா வட தலைநாடு பாலாற்றுக்கும் வடபெண்ணை ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியாகும். “காஞ்சிபுரம், செங்கல்பட்டு, வடஅஉற்காடு, சென்னை உட்பட வேங்கடம் வரை உள்ளிட்ட நிலம் அருவா நாடு”¹⁰² எனப்படுகிறது. வடபெண்ணை ஆறு அருவா நாட்டின் வடால்லையாகவும், தென்எல்லை தென்பெண்ணை என்றும் க. ப. அறவாணன் ஆதனுங்கள் கல்வெட்டுச் சான்றுகளை மேற்கோள் காட்டிப் பேசுகின்றார்¹⁰³.

1.3.8.3. எல்லைப்புற நாடுகள்

தக்ரூர் (தர்மபுரி) நாட்டின் தென்மேற்கு எல்லை மேட்டுரை அடுத்துள்ள கர்நாடகக் காட்டு எல்லையில் இருந்து தொடர்கிறது, குட நாடு என்று குறிக்கப்படும் ஏருமையூர் நாட்டின் நிலப்பகுதி. அதைப்போன்றே தர்மபுரியும் வடகிழக்கு எல்லை ஆந்திர எல்லையைத் தொட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது. தர்மபுரியின் வடகிழக்கு எல்லைப்புறம் அன்றைய அருவா நாடாகும்¹⁰⁴.

பண்ணையத் தமிழக நிலத்தோடு தொடர்புடையவர்கள். பக்கத்திலிருந்த எல்லைப்புற நாடுகளில் பல்வேறுபட்ட கலாச்சாரங்களும் மொழிகளும் வழங்குகின்றபொழுது அவற்றிற்கு இரையாகிய திசைமொழிகள் வேறுவேறு மொழிகளின் தோற்றுவாய்க்குக் காரணமாயிருந்தன.

இதன் வழியாகக் குடநாடு, அருவா நாடு, போன்ற எல்லை நாடுகள் தமிழ் இலக்கணங்களில் குறிப்பிடப்படும் கொடுந்தமிழாகிய திசைச்சொற்கள் வழங்கிய பகுதி என அறியமுடிகின்றது.

அருந்ததியர்களின் மொழி தெலுங்கு என்பது பொதுப் பார்வையில் நிற்கின்ற ஒன்றாகும். கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் ஆய்வுத் தளத்தில் இருப்பதும் கவனிக்கப்பட வேண்டியதோன்றாகின்றது.

இன்றைய நிலையில் அருந்ததியர்களின் மொழி கன்னடம் - தமிழ் தெலுங்கு தமிழ் என்ற இருநிலை காணப்படுகின்றது.

1.3.8.4. போர்ச் சூழல்

“தமிழகத்தின் எல்லைப்புற நிலங்களில் போர்ச்சூழல் அடிக்கடி ஏற்பட்டதால் போர்க்கைதிகளால் அருந்ததியர்கள் இடம் பெயர்ந்தது அவர்கள் மொழியைக் கற்றுக் கொண்டு மீண்டும் இங்கு திரும்பும்போது இரு மொழிகளைப் பயன்படுத்தினார்”¹⁰⁵.

“வணிகத்தின் காரணமாக எல்லைப்புற மக்கள் அடிக்கடி சென்றதால் அருந்ததியர்கள் அங்குள்ள மொழியைக் கற்றுக்கொண்டு இங்கு வந்தும் கற்றுக் கொண்ட மொழியையும், தமிழையும் பயன்படுத்த நேர்ந்தது”¹⁰⁶.

என்ற இரண்டு காரணங்களை முன்வைப்பார் எழில் இளங்கோவன்.

“எல்லா அருந்ததியர்களையும், தெலுங்கு மொழி பேசுவோராகக் கருதும் போக்கு நிலவுகிறது. கன்னடமொழி பேசும் அருந்ததியர்கள்கூட தமிழகத்தில் வாழ்கின்றனர். தெலுங்கு, கன்னடம் தெரியாத தமிழ் மட்டுமே தாய்மொழியாகக் கொண்ட அருந்ததியர்களும் இங்கு உள்ளனர்”¹⁰⁷ எனத் தமிழகத்தில் தான் செய்த கள ஆய்வை முன்வைத்து கருத்துத் தெரிவிப்பார் அரங்க குணசேகரன். இவர்களைத் தமிழ் பேசும் அருந்ததியர் என்று அழைக்கின்றனர்.

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் இன்றைய தமிழ் நிலத்தில் அருந்ததியரை மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்க இயலும். தமிழ் - தெலுங்கு, தமிழ் - கன்னடம் தமிழ் - தமிழ் (Bi-lingual) என்று மொழியடிப்படையில் பிரித்தல் பொருத்தமானதாகும்.

1.3.8.5. பறம்பன் – பெயர்க்காரணம்

பறம்பு என்பது இடப்பெயர். குறிஞ்சி நிலத்தில் ஒருவகையான இடமே பறம்பு எனப்பட்டது. குறிப்பாகப் பறம்பு என்ற நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்ததால் இடவாகு பெயராய்ப் பறம்பன் என்ற பெயர் அமைந்தது¹⁰⁸.

குறிஞ்சி நிலம் என்று சொல்லும்போதுமலை என்ற சொல் பொதுவாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. அது தவறு மலை இடங்களிலும் பல்வேறு பிரிவுகள் இருக்கின்றன¹⁰⁹. பறம்பு என்ற சொல்லுக்குக் குன்று சிறுமலை எனப் பொருள் கூறுகின்றது¹¹⁰ கழகத் தமிழ் அகராதி.

குறிப்பாக, பறம்பு, கல்லகம், முரம்பு, பரல், வயலறை, துறுகல், ஓங்கல், வெற்பு, நிவப்பு, சிலம்பு, பொறை, அடுக்கல், நவிரம், குன்று, வரை, சாரல், பொருட்டு, ஓதி, பொற்றை, சிமையம், விண்டு, பொங்கர், பொற்பர், குவடு, குறும்பொறை, இறும்பு, களவான். விடர் என்று பல்வேறு பிரிவுகளில் மலை நிலத்தில் இருக்கின்றன என்று பிங்கல நிகண்டு¹¹¹ குறிப்பிடுகின்றது.

வலிமையான பாறைப் பகுதிகள் உள்ளடக்கிய நிலம் ‘கல்லகம்’ எனப்பட்டது. செம்மண் விரவிய மேட்டு நிலங்கள் “முரம்பு, பரல், வியலறை, துறுகல்” என்று அழைக்கப்பட்டன. மலையின் உயர்ந்த நிலப்பகுதிகள் ஓங்கல், வெற்பு, நிவப்பு எனப்பட்டன. கோடு, இமையம் என்று மலையின் உச்சிகள் அழைக்கப்பட்டன¹¹².

பொதுவாக மலையின் உயரத்திற்கு வரையறை இல்லை என்றாலும் ஏறத்தாழ 2000அடிகளுக்கு மேற்பட்ட உயரம் கொண்டதை மலை என்று

சொல்லப்படுகின்றது. அதைவிடக் குறைந்த உயரமுள்ள சிறு மலை, குன்று பறம்பு என்று அழைக்கப்பட்டன¹¹³.

சங்க இலக்கியங்களில் உயர்ந்த மலைகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. குன்றுகளும் பேசப்பட்டுள்ளன. இரண்டுமே குறிஞ்சி நிலத்துள் அடங்கும். மதுரையை அடுத்த பறம்பு மலைக் (பிரான்மலை) குன்றை ஆட்சி செய்தவன் வள்ளல் பாரி. இந்தக் குன்று பறம்பு என்று அழைக்கப்பட்டது¹¹⁴.

குதிரை மலைத் தலைவன் அதாவது குதிரைமலைக் குன்றை ஆட்சி செய்தவன் அதியர் மரபில் வந்த அதியமான். இவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். பெண்பாற்புலவர் ஓளவையாரின் நெருங்கிய நண்பரும் ஆவான். இவன் ஆட்சிசெய்த மலைநிலம் ‘குன்று’ பறம்பு என்ற பிரிவுனுள் அடங்கும். எனவே அதியமான் குன்றுவன் என்றும் பறம்பன் என்றும் இடவாகுபெயரால் அழைக்கப்பட்டான்¹¹⁵. இன்று இந்தக்குதிரை மலைப் பறம்பு ‘தக்டூர்’ என்று பெயர் மாறித் தருமபுரியாக சேலத்தை அடுத்து இருக்கிறது¹¹⁶.

குன்றுவன் என்ற பெயர்ப் பொதுப் பெயராக இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுவதால் “பறம்பன்” என்ற பெயர் இங்குச் சிறப்புச் சட்டாகத் தனித்து இருக்கிறது. எனவே அதியன் என்ற மரபுப் பெயரும், பறம்பன் என்ற இடவாகு பெயரும் ஒரு குடியை மட்டுமே சுட்டிக் காட்டுகிறது¹¹⁷.

சிலப்பதிகார உரையாசிரியர்களில் ஒருவரான அரும்பதவுரைக்காரர் அருந்ததியரை “செம்மார்” என்று சொன்னாலும் அதே பெயரைப் “பறம்பர்” என்று அடியார்க்கு நல்லார் அருந்ததியரைச் சுட்டிக்காட்டி உறுதிப் படுத்துவதும் இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய செய்தியாகும்¹¹⁸. பறம்பர் என்ற சொல் தோல் வேலை செய்வோர் என்ற பொருளில் கழகத் தமிழகராதியும் பொருள் கூறுகின்றது¹¹⁹.

இனி இடவாகு பெயரான பறம்பன் என்ற பெயர் குடிமரபுப் பெயராக அதியர் என்று இருக்கும்போது “அருந்ததியர் என்ற பெயர் இவற்றுடன் எப்படிப் பொருந்துகிறது என்ற வினா எழுவது இயல்பு. அதியர்குடி மன்னர்களான அதியமான், பல்வேல் அஞ்சி, பொய்யா எழினி, நெடுமான் அஞ்சி, பல்வேல் எழினி, அதிகன் நெடுந்தேர் அஞ்சி, கூர்வேல் அஞ்சி போன்றவர்கள் இலக்கியங்களில் பெரிதும் பேசப்படுகின்றனர். ஆனால் பெண்பாற் புலவர் ஓளவையாரால் பேசப்படும்பொழுது “அண்ணல் எம் கோமான்”, “அதியர் கோமான்” என்றும் மிகச் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டுள்ளனர்¹²⁰.

இங்குக் கூறப்பெற்ற செய்திகளால் அறியலாகும் கருத்துக்கள் வருமாறு :

- ❖ மலைப்பகுதிகள் குறிஞ்சி நிலம் என்று சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது இதன்மூலம் புலனாகின்றது. ஈராயிரம் அடிக்குக் குறைவாக உயரம் உள்ள மலைப்பகுதிகள் (சிறு மலைகள், குன்றுகள்) போன்ற நிலப்பகுதிகள் ‘பறம்பு’ என அழைக்கப்பட்டன.
- ❖ அதியர்கள் ஆட்சிசெய்த மலை நிலமான பறம்பு நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்ததால் பறம்பர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். குடிப்பெயர் அதியரென்றும் நிலப்பெயர் பறம்பரென்றும் (இடவாகு பெயரால்) அதியர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.
- ❖ பிற்காலத்தில் பல்வேறு அரசியல் குழ்நிலைகளால் பல தொழில்களைச் செய்ய நேரிட்டபோதும் நிலப்பகுதியின் சிறப்பை அடிப்படையாக வைத்த பெயராலேயே பேசப்பட்டனர்.

ஃ தமிழிலக்கியங்களில் மிகுதியான சான்றுகள் குடிப்பெயரைக் குறிப்பிடாது நிலப்பெயரைக் குறிப்பிடுவது இங்கு கருத்தில் கொள்ளற்குமியது.

தமிழ் இலக்கிய அகப்பாடல்களில் தலைமகனின் பெயரைச் சுட்டுகின்ற பொழுது குடிப்பெயரைச் சுட்டுவது வழக்கத்தில் இல்லாமல் இருந்துள்ளது¹²¹. குறிப்பாக ஐங்குறுநூறானது நிலத்திற்கு நூறு பாடல்களாகத் தொகுக்கப் பட்டுள்ளது. மருத் நிலத்தில் ஆட்சி செய்கின்ற தலைவனைச் சுட்டுகின்ற பொழுது ‘ஹரன்’ என்ற பெயரும் குறிஞ்சி நிலத்தில் ஆட்சி செய்கின்ற தலைவனைச் சுட்டுகிற பொழுது நாடன், குன்றன் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

மருத்நிலத்தை ஆட்சி செய்த தலைவர்கள் யானார் ஹரன்¹²², தண்துறை யூரன்¹²³ (நீர்நிலைக் கண் துறையமைந்த ஹர் தலைவன்) பூக்கஞ்சூரன்¹²⁴, கழனியூரன்¹²⁵, துறைகேழ் ஹரன்¹²⁶ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தை ஆட்சி செய்தவர்கள் நெடுமலைநாடன்¹²⁷, பெருங்கல் நாடன்¹²⁸, நன்மலை நாடன்¹²⁹, மலைகெழு நாடன்¹³⁰, குன்றநாடன்¹³¹, மலைநாடன்¹³², குன்றுகெழு நாடன்¹³³ என்று நிலப்பெயரிலேயே தலைமகன் அழைக்கப்படுகின்றான்.

தொல்காப்பியர் மக்களின் பெயர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது,

“நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே”¹³⁴

என்பார்.

குறிப்பிட்ட நிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களை நிலத்தின் பெயரால் குறிக்கப்படுவதும், குடியின் பெயரால் குறிக்கப்படுவதும், அவர்கள் செய்கின்ற தொழிலின் பெயரால் குறிப்பதும், வைத்திருக்கின்ற பொருளின்

(உவமைப் பெயர்) அவர்களது குணத்தின் பெயரால் குறிக்கப்படுவதும் இங்கு நோக்குதல் தகும்.

நிலப்பெயர் பறம்பன், குடிப்பெயர் அதியர், வினைப்பெயர் தோல் தொழில் செய்யும் துண்ணக்காரர், செம்மான், சக்கிலியர் (தெலுங்கு மொழிச்சொல்) நெருப்பை உண்டாக்கியவர். குறிப்பிட்ட மதம் சார்ந்தவர் சாக்கிய மதம் (சக்கிலியர்) முரசர், பண்பு கொள் பெயர் மாதாரி என்று இம்மக்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

இன்றைய நிலையில் பறம்பன் என்ற பெயர் சுட்டப்படாமல் செய்தொழில் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட சக்கிலியர் என்ற பிறமொழிப் பெயரிலேயும், மாதாரி என்ற குணப் பெயரிலேயும் சுட்டப்படுவது பெருவழக்காய் உள்ளது.

1.4. அதியர் மரபு

கிறித்துவிற்கு முந்தைய சங்க காலத்திலிருந்து கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் நிலத்தில் அதியர்கள் குறுநில மன்னர்களாக ஆட்சி செய்திருப்பதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அவர்களின் கருத்தை இங்கு ஆராய்வது தகும்.

1.4.1. அதியர் : விளக்கம்

அதியர் என்பதற்கு பெரியோர் (Great man, wisemen, Saint) என்றும் அதிகமான் குடியினர் (Name of the line of Adigaman a branch of the cheras), அதிகம் - அதிகன் - அதிகர் - மேம்பட்டவன். அதிகனின் மகன் அதிகமான் என்றும் செந்தமிழ் சொற்பிறப்பியல் பேரகராதி கூறுகின்றது¹³⁵.

அதிகர்களைப் பற்றி அடிக்கடி பண்டையப் பாண்டியர்களின் சாசனங்களில் அறிகிறோம். அச்சாசனங்களில் அதிகர்களைக் கொங்க நாட்டு மன்னர்கள் என்றே காண்கிறோம்¹³⁶ என்பார் கோவைக்கிழார்.

அதிகமான் பரம்பரையில் சங்கத்தார் காலத்திலிருந்த முதல் அரசன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி இவன் கடையேழு வள்ளல்களுள் ஒருவன்¹³⁷. ஒரு காலத்தில் அதிகைன்ற ஊரில் வாழ்ந்திருந்து பின்னர் சேர நாட்டில் குடியேறியிருக்க வேண்டும். அதியர் என்ற சொல் அதிகையர் என்பதன் திரிபே எனவும் உரைப்பர்¹³⁸. இவன் யுத்தத்தில் பேர் பெற்ற வீரன். பல பகைமன்னரைப் போரில் வெற்றி கொண்டவன். இவன் வீரர்கள் வகுப்பாகிய மழவர்களுக்குத் தலைவன். அதனால் இவன் ஆண்ட ஒரு பாகத்திற்கு மழகொங்கம் என்ற பெயரும் ஒரு காலத்தில் ஏற்பட்டது. இவன் தலைமையூர் (தலைநகரம்) தகடுர். இவன் மலை குதிரை மலை. சேரமானுக்கு உறவினன். பனம் பூ மாலையை உடையவன். இவன் மகன் பொகுட்டெழினி¹³⁹.

பண்டைப் பாண்டியர்களின் சாசனங்களில் அதிகர்களைக் கொங்கு நாட்டு மன்னர்கள் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றனர். வேள்விக்குடி சாசனத்தின்படி நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் என்ற பாண்டிய மன்னன் கொங்கு அரசர்களைப் போரில் வென்றது குறிப்பிடப்படுகின்றது. மற்றொரு சாசனத்தில் அப்பாண்டிய அரசன் தகடுர் அதிகமானை அயிருர், புகலியூர், ஆயிரவேலி என்ற இடங்களில் வென்றது சொல்லப்படுகிறது. இது நடந்தது கி.பி.8வது நூற்றாண்டில். ஆகவே அதிகமானுடைய பரம்பரை எட்டு நூற்றாண்டுகளாக ஆட்சிபுரிந்திருக்க வேண்டும்¹⁴⁰.

பல்லவ சாளுக்கியப் போர்களில் அதிகமான்கள் யாரும் கலந்து கொண்டனரெனத் தெரியவில்லை¹⁴¹ எனக் கூறும் கே.கே.பிள்ளை பராந்தகன் நெடுஞ்சடையன் என்ற பாண்டியன் கி.பி.765-790 ஆயிரவேலி, புகழியூர், அயிருர் என்ற இடங்களில் ஓர் அதிகமானை வென்றான்¹⁴² என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறார்.

தமிழக வரலாற்றில் அதிகமான்களின் பெயர் பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையில் காணப்படுகின்றது. அதிகமான் மன்னர்கள்

குடிமக்கரூடன் இயைந்து வாழ்ந்தவர்கள் என ஊகிக்க இடமுண்டு. அவர்கள் பெயரால் பல ஊர்கள் அமைந்துள்ளன. அதிகமநல்லூர், அதிகமான் நல்லூர் (செங்கற்பட்டு மாவட்டம்), அதியனூர் (வடஅருக்காடு மாவட்டம்), திருவதிகை (தென்னாற்காடு மாவட்டம்), நெடுமானூர் (நெடுமான் அஞ்சியூர் தென்னாற்காடு மாவட்டம்) அதமன் கோட்டை (தருமபுரி மாவட்டம்), அதியமான் கோட்டை, அதகப்பாடி (தருமபுரி மாவட்டம்) என்னும் ஊர்ப்பெயர்கள் அதிகமான்களின் ஆட்சியை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன¹⁴³.

இதிலிருந்து அதிகமான்கள் என்ற குலமரபுச் சமுதாயம் தமிழகத்திலிருந்தது தெரியவருகின்றது. “குலமரபுகளால் ஆளப்பட்ட சமுதாயத்தினைக்கொண்ட காலமே தமிழக வரலாற்றில் பொதுவாகச் சங்க காலம்”¹⁴⁴ என்று அழைக்கப் பெறுகிறது.

அதியர் குடியானது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே நிலைபெற்ற ஆளும் குடியாக விளங்கியது¹⁴⁵. அதியர்கள் குலமரபுச் சமுதாயமாக தமிழகத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது விளங்குகிறது.

1.4.2. குடிநிலை

சான்றோர் செய்யுட்களின் வழிநின்று காணும்போது குடி என்பது அன்றைய சமுதாயத்தின் அடிப்படைக் கூறாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது என்பார் மார்க்சீய காந்தி¹⁴⁶.

குடி என்ற சொல்லினைச் செனவிரெத்ன என்ற அறிஞர் தோடர் மொழியில் உள்ள ‘க்விஸ்’ என்ற சொல்லோடு தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்துள்ளார். முதலில் இது “ஆநிரைகளின் கூட்டம்” என்ற பொருள் பெற்றிருந்தது. பின்னர் குடும்பம், மக்களின் கூட்டம் என்பதையும் குறித்தது என்கிறார்¹⁴⁷.

இதே சொல் ‘தொழுவம்’ என்று பொருள் பெற்றுக் காலப்போக்கில் மக்கள் கூட்டமாக வாழுமிடம் என்பதையும் குறித்தது. திராவிட மொழியராதியில் உள்ள வீடு, குடும்பம், குடிவழி, வாழ்விடம் ஆகியவை ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய அனைத்துப் பொருள்களையும் தரும் சொல்லாக இது வளம் பெற்றது¹⁴⁸ என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் அறிஞர் செனவிரத்னெ.

‘குடி’ என்ற சொல் தொடக்க காலத்தில் இரத்த உறவுள்ள குடும்பத்தைக் குறித்துப் பின் ஏதோ ஒரு வகையில் இணைந்துவிட்ட கூட்டத்தினையும் அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்தினையும் குறித்து நின்றது எனக் கொள்ளலாம்¹⁴⁹.

வேட்டைச் சமுதாயத்தின் அடுத்த நிலை கால்நடைச் சமுதாயமாக மாற்றம் பெறுவதைத் தொல்காப்பியப் புறத்தினையியல் சுட்டுகின்றது. கால்நடை வளர்ப்புச் சமுதாயம் ‘தொழுவம்’ ஆநிரைகளை அடைத்து வைக்கும் இடம் என்று பொருள் கொள்வதை உணரமுடிகின்றது.

கால்நடை ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழுவின் சொத்தாகவே பாவிக்கப்படுவதும் அவர்களின் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய ஆடுமாடுகளின் இறைச்சியும், பாஸ்பொருட்களின் தேவையும் பசி போக்கத் தேவையாய் இருத்தலும் இங்கு உணரமுடிகின்றது. கால்நடைகளைக் குறைவாக வைத்திருந்த ஒரு இனக்குழுதங்கள் கூட்டத்தின் (குடி) பசி போக்கப் பிறிதொரு இனக்குழுவின் கால்நடைகளைக் களவாட முயற்சிப்பதை வெட்சித் திணையின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

இதனைத் தொல்காப்பியம் புறத்தினையியல்,

“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின்
ஆ தந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்”¹⁵⁰

ஆநிரைக் கவரச் செல்லும்போது குறிப்பிட்ட தலைமையும் தலைமைக்குச் கட்டுப்படுகின்ற தன்மையும் ஏற்பட்டு வேந்தன் அல்லது அரசன் என்ற

நிலைகள் தோற்றும் பெற்றன. ஓர் இனக்குழு தனது நலன்நாடி தன்னில் வஸ்லாணனத் தேர்ந்தெடுத்தது.

புதிய மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி ஒவ்வொரு இனக்குழுவும் புலம் பெயர்ந்தது. ஏற்கனவே அந்நிலத்தில் இருந்த இனக்குழுவிற்கும் புதிய மேய்ச்சல் நிலம் தேடும் இனக்குழுவிற்கும் தங்கள் கால்நடைகளைப் பெருக்க மிகுதியான நிலப்பரப்பு தேவைப்பட்டதும் அதனால் ஏற்பட்ட சண்டைகளும் இனக்குழுக்களில் தலைமைத்தன்மை வலுப்பெற உதவியது. இதனடிப்படையில் ‘குடிகள்’ தோற்றும் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இதனை வஞ்சித்தினை வாயிலாக அறிய இயலும்

“எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித்தன்றே”¹⁵¹

குடிநிலையின் தொடக்கங்களைத் தொல்காப்பியப் புறத்தினை வெட்சி, வஞ்சித் தினைகள் முன்கண்டவாறு தெளிவாக அறிவுறுத்துகின்றன. சங்க இலக்கியம் சுட்டும் அதியமானும் ஒரு இனக்குழுவிற்குத் தலைமையேற்று அவ்வினக் குழுவை வழிநடத்தியதால் பின்வந்த காலங்களில் அவ்வினக் குழுவிற்கு “அதியர்” என்ற பெயர் அமைந்தது எனக் கருத இடமுண்டு.

இதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது வீடு, குடும்பம், தொழுவம், குடி, இரத்தவழிக் குடிகள் என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பினைந்து காணப்படுவது நோக்குதற்குரியது.

மேலும், அதியர் மரபு என்பது குறிப்பிட்ட இனக்குழுவை, குலமரபைச் சுட்டுவதும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

1.4.3. அதியர் குடியில் தலைவர்கள்

குலக்குழு அமைப்பில் தன் மக்களைக் கட்டிக் காக்கின்றவர் மட்டுமே அல்லது தன் மக்களுக்கு நன்மை செய்கின்றவர் மட்டுமே தலைவனாய் இருக்க

முடியும். தலைவன் மக்கள் - மக்களுக்குத் தேவையான உணவு, பாதுகாப்பு என்பதான நிலையில் செயல்பட வேண்டியவனாய் இருந்தான்.

வள்ளுவர் இதனை இறைமாட்சியில்,

“படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு”¹⁵²

என்பார். இந்நிலையிலிருந்து தலைவன் வழுவும்போது பூசல் ஏற்படுவது இயல்பான ஒன்றாகும். அதியர் குடியிலும் தலைவன் ஒருவனுக்காகப் பூசல் ஏற்பட்டது¹⁵³ என்பார் நா. மார்க்சீய காந்தி.

சங்க இலக்கியங்களில் அதியன், அதிகன், அதியமான், அதிகமான், அதியர்கோமான் என்று இம்மரபினத் தலைவர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். அஞ்சி, நெடுமானஞ்சி, பல்வேல் அஞ்சி என்ற பெயர்களும் இணைந்த வழக்குகள் உள்ளன. சேரமான், நெடுமான், பெருமான் ஆகிய பொதுப்பெயர் வழக்குகளும் அதியரைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவை அதியர், அஞ்சி ஆகிய இரண்டு பெயர்களும் அடைமொழியாகவும் இடம் பெறுகின்றன. இவ்வழக்குகளைக் கூர்ந்து நோக்கின் அதியர் என்பது குடிப்பெயர் என்பதும் அஞ்சியென்பது இயற்பெயர் என்பதும் தெளிவாகின்றன¹⁵⁴.

அதியன், அதிகன் ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருள் குறித்தனவே உயர்ந்தவன், சிறந்தவன் பெருமைக்குரியவன், மேம்பட்டவன் ஆகிய பொருள்களைத் தரும் என்பார் தேவநேயப் பாவாணர்¹⁵⁵.

இச்சொல்லால் சங்க காலக் குலமரபுகளில் மேம்பட்டவராக, புகழுடையவராக விளங்கிய இக்குடி குறிக்கப்பட்டது என்று பொருள் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது¹⁵⁶.

அதியர் குடியில் தலைமை நிலையில் மூவர் இருந்திருக்கின்றனர் (அதியன், அஞ்சி, எழினி) என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியும். இருப்பினும்

அஞ்சி, எழினி என்ற பெயரினைச் சுட்டும் பல பாடல்கள் இம்முவருள். எந்த அதியனைக் குறிக்கின்றன என்று வரையறுத்துக் கூற இயலாத நிலையில் உள்ளன¹⁵⁷.

பல்வேறு காலகட்டங்களில் அதாவது கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து 12ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்த அதியர் மரபுத் தலைவர்கள் அதியன், அஞ்சி, எழினி என்ற பெயர்களில் மாறி மாறித் தலைமைப் பதவியை வகித்தனர் என்பது புலனாகின்றது.

1.4.4. அதியர்களின் நாடு

தமிழகத்தின் வடமேற்கு எல்லையில் அமைந்த தகுரீ அதியரின் தலைநகராகச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வூர் பற்றி சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அதியனின் தலைமை நகராகிய தகுரீ மைசூர் இராச்சியத்தில் உள்ளது என்றும், கேரள தேசத்து எழினி வம்சத்தில் வந்த விடுகாதழாகிய பெருமான் ஆண்டதாகக் கூறப்படும். “தகடா” என்ற வடமொழிப் பெயரே தமிழில் தகுரீ என வழங்கலாயிற்று என்றும் கருத்துரைத்துள்ளார். அறிஞர் கூறுவது போல் தகுரீ தென்கண்ணட நாட்டில் இல்லை. கண்ணட நாட்டிற்குத் தெற்கே தமிழக நிலப்பரப்பினுள்ளே தான் இவ்வூர் உள்ளது¹⁵⁸.

இன்றைய தருமபுரியிலும், பிற ஊர்களிலும் கிடைக்கும் தமிழகக் கல்வெட்டுக்களில், பல்லவர் காலம் தொடங்கி கிபி.15ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் இவ்வூர் தகுரீ என்றே வழங்கப் பெறுகின்றது. இவ்வூரில் கிடைத்துள்ள கிபி.878ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பழைய கண்ணடக் கல்வெட்டிலும் இவ்வூர் ‘தகுரீ’ என்று தான் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எனவே இன்றைய தருமபுரி பண்டைய தகுரீ என்றும் அதுவே அதியனின் தலைநகரம் என்பதும் தெளிவு¹⁵⁷.

1.4.5. தகடுர் பெயர்க்காரணம்

தகடு என்பது பொதுவாகப் பூவின் புற இதழைக் குறிப்பாகத் தாமரை மலரின் புற இதழைக் குறிக்கும். தாமரை வடிவில் அமைக்கப்பட்ட ஊராதலின் இப்பெயர் பெற்றது எனவும் பிற்காலக் கல்வெட்டு ஒன்றில் “தட்டமங்கலத் தகடை” என்று குறிக்கப்படுவது இப்பொருளில்தான் எனவும் கூறுவார்¹⁶⁰.

தகடு என்பதற்கு “மென்மையும் தட்டையும் ஆன வடிவு” என்பது பொருள். நிலவியல் அமைப்பில் சுற்றிலும் பெரும்பாலும் மலைகளாயிருக்க நடுவில் அமைந்த சமவெளிப் பகுதியில் தகடுர் அமைந்திருக்கக் காணலாம். எனவே மலைகளுக்கு நடுவே அமைந்த தட்டையான மென்மையான சமவெளிப் பகுதியில் உள்ள ஊராதலின் தகடுர் எனப்பெயர் பெற்றது என்று கருதுவதே சிறப்புடையது¹⁶¹.

தகடுர் புதிய ஊரல்ல, தொன்மையானது என்பதை முதூர் (புறம் 97) என்ற சொல்லும், பெரிய ஊர் என்பதை வியன் நகர் (புறம் 390) என்ற சொல்லும் உணர்த்துகின்றன¹⁶².

மேலும் சிறந்த அரண் உடைய நகர் என்பதை,
 “வெல்போர் ஆடவர் மறம்புரிந்து காக்கும்
 வில்பெயில் இறும்பின் தகடுர்”¹⁶³
 என்பதையும் நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

அதியர்கள் தகடுரை தலைமையிடமாகக் கொண்டு, தமிழகத்தின் வடமேற்கு எல்லையினை ஆண்டார்கள். கருநாடகத்தின் ஒரு பகுதியையும் ஆண்டிருப்பதற்கு வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. சங்ககாலத்தில் போர் காரணமாக ஒரு நாட்டின் எல்லை விரிவதும், சுருங்குவதும் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே நடைபெற்றது. பேரரசுகள் மிகுதியான படைவலியோடு இருப்பின் மட்டுமே ஒரு நாட்டின் எல்லை நீண்ட நாட்கள் தொடர்ந்து நீடிக்கும் என்பது வரலாறு உணர்த்தும் உண்மை.

1.4.6. அதியர் மரபு வீழ்ச்சி

வடபுலத்துப் புதிய பண்பாடும், சாதவாகனப் பேரரசின் எழுச்சியும், இனக்குழு சமுதாயம் அல்லது குலமரபுச் சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சியும், பல்வேறு இனங்கள் தமிழ் நிலத்தில் ஆட்சி அதிகாரம் இழந்து போயின என்பதை அறிய முடிகின்றது¹⁶⁴.

புதிதாகத் தோன்றிய பேரரசு, புதிது புதிதான கொள்கைகளைத் தங்களுக்கு விருப்பம் உள்ளதோ, இல்லையோ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய சமயம் சம்பந்தமான சூழல் தமிழ்நிலத்தில் உருவானது. பல இனக்குழுக்களும் பல இடங்களுக்குத் தங்கள் வாழ்வாதாரங்களைத் தேடிக் கொள்ள புலம்பெயரும் நிலை ஏற்பட்டது.

புதிய சித்தாந்தங்கள் பல்கிப் பெருகிப் பரவத் தொடங்கிய நிலையில் குலமரபுத் தலைவர்கள் மறைந்துவிட்டனர். புதிய மாறுபட்ட சமுதாயம் மலர்ந்துவிட்டது. இந்நிலை தமிழகம் மட்டுமல்லாது அண்டை நாட்டுப் பகுதிகளிலும் பரவி இருந்தது. எனவேதான் இடைப்பட்ட சுமார் 200 ஆண்டுக் காலத்தில் எந்தவிதமான வரையறுத்துக் கூறத்தக்க அல்லது குறிப்பிடத்தக்க பண்பாட்டு எச்சங்களையும் காணமுடியாத அளவிற்குத் தமிழக வ்ரலாறு அமைந்துள்ளது¹⁶⁵ என்பார் மார்க்சீய காந்தி.

கி.பி.4, 5ம் நூற்றாண்டளவில் கிடைக்கின்ற நடுகற்கள், பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு மற்றும் ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்ட பல்லவ, பாண்டியர் தம் செப்பேடுகள் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு, இவ்விடைக் காலத்தினை ஊடுருவி நோக்கித் தெரிந்து கொள்ளமுடியும். அதன்வழி நோக்கினால் இடைக்காலத்தில் சமண, பெளத்த நூல்கள் வைதிகப் பூச்சகளுடன் கூடியதும், அன்றைய அரசியல் சட்ட நூலாகக் கருதப்பட்டதுமான அர்த்தசாஸ்திரம் மற்றும் புராண நூல்கள், மனுவின்

சமுதாயச் சட்டம் இவைகளை ஏற்றுக் கொண்டதுமான அரசும், சமுதாயமும் வளர்ந்துவிட்ட நிலை காணப்படுகிறது¹⁶⁶.

பண்டையத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் எச்சங்களை நடுகற்கள் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் மட்டுமே நாம் காணமுடிகிறது. ஏனெனில் நடுகற்கள் காணப்படும் பகுதி மேலே குறிக்கப்பட்ட கலாச்சாரப் பண்பாட்டுத் தாக்கங்கள் ஏதும் நுழையத் தேவையில்லாத, பொருளாதார முன்னேற்றம் பெறாத தொல்குடியினத்தவர் பகுதிகள் ஆகும்¹⁶⁷.

1.4.7. அதியர்களின் புலம்பெயர்வு

அதியர் மரபுத் தலைவர்கள் பண்டையக் குலமரபுச் சமுதாய வாழ்க்கையினின்றும் மாறுபடாது இனக்குழு நிலையினின்றும் முன்னேறாது அவ்வப்போது எல்லையினைப் பிடித்த பாணர், கங்கர், பல்லவர் போன்ற அரசர்களுக்கடங்கிய சேவகர்களாய், வீரர்களாய்த் தொடர்ந்து தகடுர்ப் பகுதியில் வாழ்ந்தனர். மாறாக அதியர் மரபிலேயே மற்றொரு கிளைக்குடியினர் அங்கிருந்து குடிபெயர்ந்து தெற்கே வந்தனர்¹⁶⁸.

1.4.8. ஒட்டுமொத்தக் குலமரபுச் சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சி

பொருளாதார உற்பத்தியும், நுகர்வும், நுகர்வுக்குப் பின் ஏற்படக்கூடிய கையிருப்பின்மையும் பல குல மரபுச் சமுதாயங்கள் நலிந்து போவதற்கு முக்கியக் காரணங்களாகும். இந்நிலையில் பயிர்த்தொழில் உற்பத்தியில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்ட ஒரு சில குலமரபுக் குழுவினர் ஆதிக்கம் பெறத் தொடங்கினர்¹⁶⁹.

நிலம் சார்ந்த பயிர்த்தொழில் உற்பத்தி மனித வாழ்வை நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்க வைத்தது. பயிர்த்தொழில் மூலமாகக் கிடைக்கின்ற உணவுத் தானியப் பொருட்கள் மிகுதியாகின்ற பொழுது மனிதனை அடுத்தடுத்த நிலைக்குச் சிந்திக்கத் தயார் செய்கின்றது. இக்கால கட்டத்தில் தோற்றும்

பெறுகின்ற நிலவுடைமை சார்ந்த அரசு வல்லாட்சி பெறுவதற்கு உண்டான வழிவகைக்கு வித்திட்டது. இதனால் அரசாங்கத்தின் வரிவருவாய் பெருகி நிலம் / நிலம் சார்ந்த உற்பத்தி அரசு என்ற நிலையினை எட்டுகிறது.

முன்னதாக இருந்த குலமரபுச் சமுதாயம் நிலம் - நிலம் சார்ந்த குடித் தலைமை - நிலம் சார் குடிகள் அல்லது குலமரபுக் குழுக்கள் வீழ்ச்சியைச் சந்திக்கிறது. மக்களின் பசியைப் போக்குதல் குல மரபு சமுதாயத்தில் கடமையாகக் கருதப்பட்டது. அத்துடன் பிற குழுக்களிடமிருந்து உயிர் உடைமைகளைப் பாதுகாக்கின்ற குடித்தலைமையின் கடமைகளோடு, விலங்குகளிடமிருந்தும், இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்தும் தன் இரத்தவழி அல்லது குடிவழி உறவினர்களைப் பாதுகாத்தல் குலமரபுச் சமுதாயத்தில் தலையாய் கடமைகளாகக் கருதப்பட்டன.

அக்குலமரபுச் சமுதாயங்கள் குடித்தலைமை தங்களைப் பாதுகாக்க முனைதலைக் கைவிடுகின்ற பொழுது தலைமைத் தன்மையிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டது. வருகின்ற புதிய தலைமையும் தன் இயற்பெயரையோ, அல்லது குடியின் பெயரையோ தூதிக் கொள்ளலாம் என்ற நிலையும் காணப்பட்டது. பசிபோக்க உணவுபொருட்களைக் கொள்ளலையிடுதல், தங்கள் தேவைகளுக்காக உடைமைப் பொருட்களை வலிந்து எடுத்தல் ஆகியவை தவறான ஒன்றாகக் கருதப்படவில்லை. அவ்வாறு மிகச் சரியான தங்கள் கூட்டத்தைப் பேணுகின்ற தலைமையைத் தெய்வமாகவே கருதும் போக்குக் காணப்பட்டது.

வள்ளுவம் அதனை,

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்”¹⁷⁰

எனப் போற்றுகின்றது.

இவ்வகையான சமுதாயத்தினைச் சமுகவியலாளர்கள் ஆதிப்பொதுவுடைமைச் சமுதாயம் எனவும் கருதுவார். ஆனால் நிலம் சார்ந்த பயிர்த் தொழில் உற்பத்தி அரசாங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாகக் குடிமக்களிடமிருந்து வருவாய் பெற்று ஆயுத பலத்தையும், போர் வீரர்களின் எண்ணிக்கையையும் எதிரிடையாக வைக்கின்றது. நீர்நிலைகளைக் கைப்பற்றுதல், பெண்களை வலிந்து எடுத்துக் கொள்ளுதல், போர் வீரனின் மரணத்திற்கு வீரமரணமென்று பெயரிட்டழைத்தல். தலைமையைத் தெய்வமெனக் கற்பித்தல், உற்பத்திப் பகிர்வைக் கைவிட்டு அதற்கு மாற்றாக வாணிகத்தை முன்னிறுத்துதல் போன்ற கொள்கைகளை வகுத்ததுச் செயல்பட்டது. குடிமக்களின் பசிபோக்குதல் கட்டாயக் கடமையாகக் கருதப்படவில்லை. சமுதாயத்திற்கேற்ற ஒழுக்கங்களைக் கற்பித்து நிர்வகிக்க நீதிபரிபாலன முறைகளை நடைமுறைப்படுத்தியது.

ஏற்கனவே தமிழ் நிலத்திலிருந்த குலமரபுச் சமுதாயத்தின்மீது வல்லாண்மை பெற்ற சமுதாயத் தலைமை போர் தொடுத்து நிலத்தைக் கைப்பற்றிக் குலமரபுச் சமுதாயத்தின் தலைமையை நசுக்கியபோது அக்குலமரபுச் சமுதாயம் சிதறுடிக்கப்பட்டது. சிற்றரசுத் தன்மை பெற்றிருந்த குல மரபு சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சி வலுவடைந்த அரசுகளால் சாத்தியப்பட்டது. இக்காரணங்களுடாக சமயங்களும் தங்களை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளப் பேரரசுத் தன்மையை வலிந்து ஏற்றுக் கொண்டு அதனைக் கட்டுப்படுத்தியது.

1.4.8.1. அருந்ததியர் மறைவு

தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி, இந்திய அளவிலும் பேரரசுகள் தோற்றும் பெறுகின்ற பொழுது அரசுக்குரிய அங்கங்களாக, அரசியல் நூல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்ற அரசுக்குரிய படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு செயல்பட ஆரம்பித்தன. இக்கால கட்டத்தில் குல மரபுச் சமுதாயம் முழுவதுமாகச் சிதறின.

இனக்கும் அல்லது குல மரபுச் சமுதாயம் சிதறிப் போன்காலம் அருந்ததியர் மறைவின் தொடக்கம் எனல் தகும். அரசுகள் தோன்றியபின் தங்களை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளவும், மக்களிடையே தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளவும் தங்களைப் பற்றிய கட்டுக்கதைகளை, பெருங்கதையாடல்களை அவிழ்த்துவிட்டுப் பெருமை தேடிக் கொள்ள முண்ந்தன. இன்னும் ஒரு சில அரசுகள் வைதீக ரீதியான சடங்குகளை நடத்தித் தங்கள் உயர்வினைக் கற்பித்துக் கொண்டன. “ஓவ்வொரு அரசு மரபும் அரசுகளைத் தோற்றுவித்த நிலையில் ஒன்றுக்கொன்று தகுதியினை (Status) ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையிலும் சில மதச் சடங்குகளைச் (அரசியல் சடங்குகளாகவும் அவை கருதப்பட்டன) செய்வதைக் கடமையாகக் கொண்டன. இவை பெரும்பாலும் வேதங்களை அடியொற்றி அமைந்ததால் அப்பணியினைச் செய்யப் புரோகிதர்கள் உரியவர்களாயினர். எனவே அரசுத் தகுதியினைநிலையிடுதல், அதற்குரிய வேள்விகளைச் செய்தல் ஆகிய பணிகளை அவர்கட்கே வரையறுக்கப் பட்டன¹⁷¹.

அரசுகள் தோற்றம் பெற்ற காலத்தில் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முடியாத அருந்ததிய இனம் முழுவதுமாகச் சிதறடிக்கப்பட்டது. சிதறியபின் வாழ்வியல் தூழ்கள் சிக்கலுக்கு உள்ளானது. சரியான தலைமை அமையாததாலும் கிடைக்கின்ற தொழில்களை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்த வேண்டிய நிர்பந்தங்களும் அருந்ததியர்களை விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளியது எனக் கூறுதல் பொருத்தப் பாடாய் இருக்கும்.

அவைதீக மரபுகளாகக் கற்பிக்கப்பட்ட நிலம் சார்ந்த மரபுகளை அருந்ததியர்கள் கைக்கொண்டதும் வைதீக மரபுகளை ஏற்றுக் கொள்ளாததும் இழிநிலைத் தொழில் செய்ய வேண்டிய கட்டாயங்கள் நேர்ந்து, சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களாகக் கற்பிக்கப்படுகின்ற தூழலுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்

கிறார்கள் எனல் தகும்.

வைத்தீக மரபுகள் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள பேதங்களையும் சாதித் தன்மையும் கற்பித்து மிகுதியான சுமையைச் சுமத்தி அடித்தட்டு மக்களை விளிம்பிலிருந்து நகராமல் பார்த்துக் கொண்டன.

இந்தியச் சமுதாயத்தில் சாதி முதலும் முடிவுமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்துச் சமயத்திலுள்ள வாழ்க்கையில் தொட்டில் முதல் சுடுகாடு வரையிலும் சாதி ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. இந்தியச் சமுகத்தைப் பொறுத்தவரை சாதித் தன்மைகள் எங்கும் ஊடுருவியுள்ளன. மனிதருக்கு மனிதர் வேறுபடுத்திக் காட்ட சாதி என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இந்தியாவில் வேலைப் பிரிவினை முறைகளின் தோற்றம் சாதிக்கு வித்திட்டன. இந்து மதம் சார்ந்த பிறப்பு வேறு ஒரு சாதிக்கு மாறுவதைத் தடைசெய்கின்றது. ஓருவர் மதம் மாறினாலும் ஓட்டிக் கொண்டு அவரைத் தனியாக அடையாளப்படுத்தும் தன்மையைச் சாதி பெற்றுள்ளது. இந்திய நிலத்தில் புதிதாக வந்த மதங்களும் இந்திய நிலத்தில் இருந்த சாதித் தன்மைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டன. அதனால் சாதியில் பல உட்சாதிகளின் தோற்றுத்திற்கு வழிவகை செய்ததோடு சாதித் தன்மையில் இருக்க மனோபாவத்தைக் கற்பித்தன.

1.5.1. சாதி வேறுபாடுகள்

சாதி – சொல் விளக்கம்

“தமிழ் மொழியில் ‘சாதி’ என்ற சொல்லானது காஸ்ட் (Caste) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நிகராகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. காஸ்ட் என்ற ஆங்கிலச் சொல் (காஸ்டா) என்ற போர்ச்சகீசிய சொல்லிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்போர்ச்சகீசிய சொல்லானது

ஜீரோப்பியர், இந்தியர், கிரேக்கர் ஆசியோரிடையேயுள்ள கலப்பினங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பெற்றது. மேலும் காஸ்ட் என்ற சொல் காஸ்டஸ் (Castus) என்ற இலத்தீன் மொழிச் சொல்லிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றது என்றும் கருதுவர். சாதி என்பது சமுதாயப் பிராணிகளின் பலதரப்பட்ட பிரிவுகளைக் குறிக்கின்றது என்று டார்வின் கூட்டுகிறார்¹⁷².

சாதிமுறை பற்றிச் சமூகவியலாளர்கள் தரும் விளக்கங்கள் சிலவற்றை இனம் காணுதல் தகும். “சாதி என்பது குடும்பங்களின் தொகுப்பு அல்லது குறிப்பிட்ட தொழில்களுடன் தொடர்புடைய பொதுப் பெயரைக் கொண்ட குடும்பங்களின் குழுக்கள் என்று சர்.எஸ். ரிஸ்லே விளக்கம் தருகின்றார். மனிதனோ அல்லது இறைவனோ பொது முதாதையாராக (General Ancestors) அமைந்த குடும்பங்களின் வழித் தோன்றலையும், ஒரே தொழிலை மேற்கொண்டவர்களையும் கொண்ட அமைப்பு என்றும் குறிப்பிடுகிறார்”¹⁷³.

“எந்தப் பிரிவினருடனும் எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ளாமல் அகமண முறையை மட்டும் மேற்கொண்டு உணவு, நீர் முதலியவற்றைப் பிறபிரிவினரிடமிருந்து பெறாது தம் சொந்தப் பிரிவினருடன் மட்டும் உறவு கொள்ளும் மக்கட்பிரிவே சாதிமுறை என்று கூறலாம்”¹⁷⁴ என்பது நெஸ்பீல்டு தரும் விளக்கம் ஆகும்.

“சாதி என்பது சமுதாய அமைப்பில் இயங்கும் ஒரு தனிப்பட்ட குழுவைக் குறிக்கும். இக்குழுவில் இடம்பெறும் தகுதி பிறப்பால் அமைகிறது. அதனால் ஒரு சாதியில் பிறந்தவர் வேறு சாதிக்கு மாற இயலாது; ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சாதியை சார்ந்தவர் எனக் கூறிக் கொள்ளவும் இயலாது”¹⁷⁵ என்பார் பக்தவத்சல பாரதி.

சாதிமுறை என்பது திருமண உறவை அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கள் பிரிவினை என்று திருமண உறவிற்கு அமுக்தம் கொடுத்து அளிக்கப் பெறும் விளக்கமும் காணப்படுகின்றது¹⁷⁶.

சாதிமுறை என்பது பிறப்பினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு, அகமண முறையினால் பேணப்பெற்று சலுகை மற்றும் உரிமைகளால் வரையறை செய்யப்பட்டுத் தீட்டு உணர்வுகளால் ஊட்டம் பெறுவதால் குழுக்களாகப் பெற்று, மதக் காரணங்களாலும், தத்துவங்களாலும் முத்திரையிடப் பெற்று இயங்கும் ஒரு சமுதாய நிறுவனம் ஆகும்¹⁷⁷ என்பார் தா.சுசுவரபிள்ளை.

இக்கருத்துக்களை நோக்குங்கால் ஒருவரின் பிறப்பு, திருமணம், தொழில்சார் நடத்தைகள். தீண்டாமை போன்றவற்றில் சாதி என்னும் நிறுவனம் செலுத்தும் ஆதிக்கத்தை உணரமுடிகின்றது.

1.5.2. சங்க காலச் சமுதாயம்

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் நிலமும், நிலம் சார்ந்த தொழில்களுமே இருந்தது. இக்கால கட்டத்தில் சமூக இயங்கியல் என்பது தொழிலின் அடிப்படையிலேயே காணப்பட்டது. சங்க காலத்தில் வேலைப் பிரிவினையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மக்களிடையே பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு வழிவகை செய்தன. இச்சமூக மாற்றங்களை அறிஞர்களின் கருத்துக் கொண்டு அறிதல் தகும்.

பறையடிக்கும் தொழிலுடையோர் பறையர். சுடுகாட்டில் பினம் எரிக்க முன்வந்தோர் வெட்டியான். மிருகங்களின் தோலை உரித்தோர் சக்கிலியர், அழுக்கு ஆடைகளைத் துவைத்தோர் வண்ணார். இவர்கள் சங்க காலத்தில் தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்படவில்லை¹⁷⁸ என்பார் சவாமிநாதன்.

சங்க கால இலக்கியங்களோ அவைகளை இயற்றிய புலவர்களோ, தங்களின் சாதி மற்றும் மதம் குறித்துக் கூறுமாலிருப்பது இதனை நன்கு உணர்த்தும்¹⁷⁹.

தமிழகத்தில் சங்க காலத்திலேயே பல குலங்கள் மக்கள் செய்துவந்து தொழிலுக்கு ஏற்பத் தோன்றியிருந்தன. இக்குலங்களுக்குள் உணவுக் கலப்போ, திருமணக் கலப்போ தடைசெய்யப்படவில்லை. ஓவ்வொரு குலத்தினரும் தத்தம் தொழிலைச் செய்து வயிறு பிழைத்தனர். ஓவ்வொரு குலமும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் விலக்க முடியாத ஒருநுப்பாகவே செயல்பட்டு வந்தனர்¹⁸⁰ என்பார் கே.கே.பி.ள்ளூ.

இக்கால கட்டத்தில் இயற்கை வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்த மக்கள் தாங்கள் வசிக்கின்ற இடத்திற்கேற்ப பூர்வக்குடியினராக வாழ்ந்தனர் என்பார் சீனிவாச அய்யங்கார்¹⁸¹.

இக்கருத்துக்கள் சங்க காலத்தில் சாதிகள் இல்லை என்பதற்கு வலுச்சேர்ப்பனவாக உள்ளன. சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம், இதில் அகத்திணைக்குரிய பாடுபொருள் தலைவர்களாகக் கூறப்படும் செய்தியும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“அடியோர் பாங்கினும் வினைவைர் பாங்கினும்
அடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்”¹⁸²

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன்”¹⁸³

இந்நூற்பாக்களின் வழி அடியோர் X மேலோர், உயர்ந்தோர் X தாழ்ந்தோர் என்ற மேட்டிமைத் தன மனோபாவம் சிறுகச் சிறுகச் சுற்பிக்கப்படுவதை நினைவுறுத்துகின்றன.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழகத்தில் நிலமற்ற உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமுள்ள உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமற்ற உழவர்கள் தாழ்ந்த வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர்¹⁸⁴ எனச் சாமி. சிதம்பரனார் பெரும்பாணாற்றுப் பாடல்வழித் தம் கருத்தை நிறுவுவார்.

கீழ் மேல், பேதங்கள் மனித சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடாது என்பதைத் திருவள்ளுவரும் பெருமை எனும் அதிகாரத்தில்

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்” (குறள்.972)

எனக் கற்பித்தார்.

இதன்வழி சங்க காலத்தில் சாதிகள் இல்லை என்பதும், செய்தொழில் வேற்றுமை அடிப்படையில் வர்க்க சமுதாயம் இருந்ததென்பதும் புலப்படுகின்றன.

1.5.3. களப்பிரார் மற்றும் பல்லவர் காலம்

சங்க காலம் கழித்துக் களப்பிரரும் பல்லவரும் தமிழகத்தில் நுழைந்து அரசியல் செல்வாக்கு எய்திய பிறகு தமிழரின் பண்பாடுகள் புதிய வடிவங்களில் மாற்றம் பெற்றன. தமிழரிடை இருந்த குலப்பிரிவுகளும், பிராமணரின் மேம்பாடும், வடமொழியின் ஏற்றமும் தமிழரின் சமூகத்தில் துறைகள் தோறும் ஏற்பட்டன. அதனால் மக்களின் பெயர் வடிவங்களிலும், அவர்கள் எண்ணிய எண்ணங்களிலும், வாழ்ந்த வாழ்க்கையிலும் அரசியலிலும் புரட்சிகரமான மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டன¹⁸⁵ என்பார் கே.கே.பிள்ளை.

தமிழரிடையே இருந்த குலப்பிரிவுகளும், பிராமணரின் மேம்பாடும் சமூகத்தில் ஏற்கனவே கற்பித்து வைத்த (சங்க காலத்தில்) பேதங்களை வளர்த்தன. இப்பேதங்கள் வருணமுறைக்கு (சாதி பேதங்கள்) இரையாகும் பொழுது பிராமணர்களின் செல்வாக்கு, பூர்வக்குடிகளை விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளியது.

வைத்தீக நிறுவனங்களின் செல்வாக்கு, பேதங்களை உறுதியாகக் கட்டமைத்தன. இவற்றால் தமிழரிடையே பூசல்கள் ஏற்பட வழிவகுத்தன.

1.5.4. சோழர் காலம்

பிற்காலச் சோழர்காலச் சமூக வாழ்க்கைச் சாதிப் பாகுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு சாதியும் தேவைகளையும், உரிமைகளையும், உறவுகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதில் முழுக் கவனம் செலுத்தின. சாதிகளின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் போது அச்சாதிகளுக்குரிய தொழில் முறைகளையும் அவர்கள் பின்பற்ற முயன்றனர். பல தொழில் புரிந்து வந்தோர் அவர்தம் புதல்வர்களும் அதே தொழிலுக்குரியவராகக் கருதப்பட்டனர்¹⁸⁶.

சோழர் காலத்தில் பிராமணர்களுக்கும், அவர்களைப் பின்பற்றி வேறு சில குலங்களுக்கும் உரிமைகளும் சலுகைகளும் அரசாங்கத்திடமிருந்து வழங்கப்பட்டன. இப்போதைய தமிழரின் சமூகத்தை, துண்டாடி உயர்வு தாழ்வு கற்பித்துக் குடிநலன்களை ஒரு சிலர் கைகளிலேயே குவித்துவரும் குலவேறுபாடுகள் அனைத்தும் சோழர் காலத்திலேயே கிடைத்துவிட்டன¹⁸⁷.

சாதி முறையிலான அமைப்புச் சோழர்களின் காலத்தில், அதிலும் முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் தான் உருவாக்கம் பெற்றது. அப்போது சோழ நாட்டில் நிலவிய சமூக ஒழுங்கைப் பற்றி பேச வந்த ஜெயங்கொண்டார் “சாதிகள் ஒன்றோடொன்று நிலைத்துமாறி மோதிக் கொண்டன”¹⁸⁸ என்பார்.

இக்கருத்துக்களின் வழி சோழர்காலமே சாதி முறையிலான அமைப்பு ஏற்பட வழி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது எனல் பொருந்தும்.

1.5.5. வலங்கை - இடங்கைப் பிரிவினை

தமிழர்கள் மத்தியில், ஆரியர்கள் புகுத்திய பேதங்களும், சாதிமுறைகளும் காலப்போக்கில் அவர்களிடையே வெறுப்பையும், பொறாமையையும் வளர்த்தன. அதன் உச்சகட்டமே அவர்களுக்குள் புதிதாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வலங்கை - இடங்கைச் சாதிமோதல்களாகும்¹⁸⁹.

“தமிழ் மக்களிடையே புகுத்தப்பட்ட நான்கு வருணமுறை முழுவதும் வெற்றி பெறவில்லை. சத்திரியப்பட்டங்களால் அரச பதவி கிடைத்த தமிழ் மன்னர்கள், ஆரியர்களின் உயர்தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்தம் வழிகாட்டவின் பேரில் ஆட்சி செய்யத் துவங்கினர். எனினும் வைஸ்ய சாதியும், தூத்திரசாதியும், தெளிவாக உருவாகவில்லை. மேலும் தஞ்சைச் சோழர்களின் போர் நடவடிக்கைகள் சோழ மண்டல எல்லைகளைக் கடந்து வடக்கில் சாளுக்கிய நாடு, கங்கை, யமுனைப் பகுதி வரையிலும் தெற்கில் சேர நாடு, பாண்டிய நாடு மற்றும் கடல் கடந்து ஈழநாடு, கடாரம், விஜய நகரப் பேரரசு என எல்லைகள் பறந்து விரிந்த போது பல்வேறு தொழில்களுடன் புதிய மனிதக் கூட்டம் தமிழகத்தில் குடியேறியது. இங்ஙனம் வந்த புதிய மனிதர்களை நான்கு வருணங்களுள் அடைக்க வழிவகைகள் தெரியாமல் ஆரியர்கள் திணறினர். அதே சமயத்தில் சோழ மண்டல மக்களிலிருந்து புதிதாக வந்தவர்களை வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. நான்கு வருணங்களையுந் தாண்டி வெளியில் நின்ற பலர், ஆரியர்களுடன் ஒத்துப்போகாதவர்கள் ஆரிய கலாச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து எதிர்ப்பவர்கள் போன்ற ஐந்தாம் வருணத்தினரைச் சமாளிக்கவும், நான்கு வருணாசிரம சாதிமுறை தோல்வியைச் சரிகட்டவும், கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய யுக்தியே”¹⁹⁰ வலங்கை - இடங்கைச் சாதிமுறையாகும்.

1.5.5.1. வலங்கை இடங்கைப் பிரிவினைகளின் தோற்றம்

“வலங்கை இடங்கைப் புராணம் என்னும் நூற்சவடி ஒன்று மக்கள்ளி என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுச் சென்னைப் பழஞ்சுவடிகளின் நூல் நிலையத்தில் உள்ளது. வலங்கைப் பிரிவில் தொண்ணூற்றெட்டுக் குலங்களும், இடங்கைப் பிரிவில் தொண்ணூற்றெட்டுக் குலங்களும், சேர்ந்திருந்தன என்றும், அக்குலங்களுள் பெரும்பான்மையானவை கலப்புக் குலங்கள் என்றும் அச்சவடி கூறுகின்றது. கரிகாற்சோழன் இப்பாகுபாட்டைத்

தோற்றுவித்தான் என்றும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இப்பாகுபாடு வகுக்கப்பட்டதென்றும், கரிகால்சோழனே மூன்றாம் குலோத்துங்கன் என்றும் சிலர் கூறுவர்”¹⁹¹.

1.5.5.2. இடங்கையினர் வரலாறு

“காசிப முனிவர் இயற்றி வந்த வேள்விக்கு அரக்கர்கள் பல இடையூறுகளை இழைத்துவந்தனர். அம்முனிவரின் கட்டளைப்படி இடங்கை தொண்ணாற்றெற்று வகுப்பினர் ஓமகுண்டத்திலிருந்து தோன்றி வேள்வியைப் பாதுகாத்து, வேள்வியை வளர்த்து உதவிய வேதியரைப் பாராட்ட கரிகாற்சோழன் விரும்பினான். அதற்காக அவர்களைப் பல்லக்கில் ஏற்றிச் சென்றான். இடங்கை வகுப்பினர், பல்லக்கின் பின்புறம் அமர்ந்து வேதியர்களின் குடைகளையும், மிதியடிகளையும் ஏந்திச் சென்றனர். வேதியர்கள் பின்புறம் கீழே இறங்கும்போது இடங்கையினர் இடப்புறம் நின்று கைகொடுத்து தாங்கிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு இடம் புறம் நின்று தாங்கிக் கொண்டவர்களுக்கு இடங்கையினர் எனப் பெயர் வழங்கி வரலாயிற்று”¹⁹².

இடங்கை 98 சாதிகளுள் அருந்தத்தியர் சக்கிலியர் என்ற பெயரில் இடம்பெற்றுள்ளார்கள்¹⁹³ என்பார் எழில் இளங்கோவன்.

1.5.5.3. வலங்கையினர்

“வலங்கையினரைப் பற்றிய வரலாறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. இருகட்சியினர் தமக்குள் ஏற்பட்ட பூசல்களைப் பற்றி முறையிடும்போது ஒரு கட்சி மன்னனின் வலப்புறத்திலும் மற்றொரு ஆட்சி அவனுடைய இடபுறத்திலும் நிற்றல் மரபு. மன்னனின் வலப்புறம் நின்ற கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் வலங்கையினர் என்றும், இடப்புறம் நின்ற கட்சியைச் சார்ந்தவர் இடங்கையினர் என்றும் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு”¹⁹⁴.

இக்கருத்துக்களுக்கு மாற்றுக் கருத்தாக ஒருசில அறிஞர்கள் தொழில் அடிப்படையில் இடங்கை வலங்கைப் பிரிவினர் தோன்றினர் என்ற கருத்தும் இங்கு ஆராயத்தக்கது.

திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் தந்தையாக விளங்கியவர்கள் பல்லவர் காலச் சிற்பிகளே. கல்தச்சர் எனப்பட்ட கம்மாளர்களில் ஒரு சிலர் தங்கள் சிற்பங்களை உருவாக்கினர். காஞ்சிபுரத்தில் கைலாசநாதர் மற்றும் வைகுந்தப் பொருமாள் கோயில்களைக் கட்டினர். அவர்கள் பணியின் தொடர்ச்சியே சோழர்காலக் கட்டிடக் கலைச் சின்னங்கள் உலகப்புகழ் பெற்ற தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் கங்கை கொண்ட சோழபூரம் கோயில் மற்றும் தாராகூரம் கோயில்கள். இக்கம்மாளர்களின் கைவண்ணங்கள் இவர்கள் தச்சர்கள், ரதகாரர்கள், ஸ்தபதிகள் என்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். கோயில்கட்டும் தொழில் கம்மாளர்களின் நிலையை மிகவும்ஹயர்த்தியது. செப்புத் திருமேனிகள் உருவாக்குவதில் கம்மாளர்களில் ஒருபிரிவினர் ஈடுபட்டிருந்தனர். கல்லாலும் உலோகத்தாலும் கம்மாளர்கள் கடவுள்களை உருவாக்கினர். இக்கடவுள்கள் குடியிருக்க, கோபுரங்கள், பிரகாரங்கள், பள்ளியறை, மூலஸ்தானம் போன்றவற்றைக் கட்டிய கம்மாளர்களைப் பிராமணர்கள் தாழ்வாகக் கருதிக் கோயிலுக்குள் செல்ல அனுமதி மறுத்தனர். இதனால் எழுந்த பூசல் உயர்வு, தாழ்வு நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. பிராமணர்களை விடத் தாங்களே உயர்ந்தவர்கள் என்று பூணூல் இட்டுக் கொண்டு போர்க்கொடி தூக்கினர். பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தை ஏற்கமறுத்த புரட்சியில் ஈடுபட்டதால் கம்மாளர்கள் இடங்கைப் பிரிவில் தள்ளப்பட்டனர். பிராமணர் கம்மாளர் மோதல் இடங்கை - வலங்கை மோதலுக்கு வழி ஏற்படுத்தியது¹⁹⁵ என்பார் கேப்டன் எஸ். கலியபெருமாள்.

பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றவர்கள் வலங்கையினர். ஏற்க மறுத்தவர்கள் இடங்கையினர் என்பது இதனால் விளங்கும்.

வலங்கை - இடங்கைப் பிரிவினரில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதில் ஏற்பட்ட மனோபாவழும் பூசலும் தனித்தனிச் சாதிப்பிரிவுகள் உருவாகக் காரணமாக இருந்தன. வலங்கை இடங்கைப் பிரிவினரின் வாழ்வியல் நடவடிக்கையில் அவை காணப்பட்டன.

“வலங்கைப் பிரிவினருக்கும், இடங்கைப் பிரிவினருக்கும் தனித்தனிச் சமூக உரிமைகள் வரையறுக்கப்பட்டன. வரையறைகள் மீறப்படுமானால் வீதிகள் போர்க்களமாகும். குடைப்பிடித்தல், செருப்பு அணிதல், தலையில் பூச்சுடிக் கொள்ளுதல், நிலைப்படி வைத்து வீடுகட்டிக் கொள்ளுதல் சுறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் பந்தல் போடுதல் போன்ற சாதாரணச் சிறு உரிமைகள் கூட ஒரு பிரிவினருக்கு மறுக்கப்பட்டது”¹⁹⁶.

1.5.5.4. மடகா்

இடங்கைப் பிரிவில் இராஜராஜன் போன்ற பேரரசர்கள் படைப் பிரிவுகளை அமைத்தபோது வீரத்தைக் கணக்கிட இயலவில்லை. சாதிகளை வைத்தே படைகள் அமைக்கப்பட்டன. வேடன், நந்தமான், மலையமான், பறையர்கள் ஆகியோர் வலங்கைச் சேணையிலும், பள்ளர், பள்ளிகள், மடிகர்கள் எனப்பட்ட சக்கிலியர்களும் இடங்கைப் பிரிவிலும் சேர்க்கப்பட்டனர்¹⁹⁷ என்பார்.

சோழர் காலப் படைப் பிரிவில் வெளிமண்டலத்திலிருந்து வந்த வீரர்கள் அனைவரும் இடங்கைப் பிரிவினராகச் சேர்க்கப்பட்டனர். தமிழகத்தின் கம்மாளர்களும் கம்சாலியினரும் சக்கிலியர்களும் இடங்கைப் பிரிவை ஆதாரித்தனர்¹⁹⁸.

ஆரியக் கலாச்சாரத்தால் புகுந்துவிட்ட இழிவுகளைப் போக்க ஒவ்வொரு சாதியும் உயர்வைக் கற்பித்துக் கொண்டன. இவ்வகையில் இடங்கைப் பிரிவில் இடம் பெற்று “கம்மாளர்கள் தாங்கள் நாகர் வழிவந்தவர்

என்பதை மறைக்கவே தங்களைத் ‘தேவ பிராமணர்கள்’ என்றும் விஸ்வ பிராமணர்கள் என்றும் அழைத்துக் கொண்டனர்”¹⁹⁹.

வேளாண்மைத் தொழிலைச் செய்து வந்த பள்ளர்கள் இடங்கைப் பிரிவில் சேர்க்கப்படவே “தேவேந்திர குல வேளாளர்” என்ற பெயரைச் சூட்டிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்²⁰⁰

மடிகர்கள் தங்களை மதங்க பிராமணர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டனர்²⁰¹.

புகுந்துவிட்ட தடுக்க முடியாத ஆரியக் கலாச்சாரத்தினால் பிராமணர்களை ஆதரிக்காத எதிர்த்த அனைத்து மக்களும், இடங்கைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டனர். இதனால் பிராமணர்கள் அவர்களை அங்கீகரிக்காமல் மிகவும் இழிவை அவர்களின் சாதிகளின் மேல் சுமத்தினர். இவ்விழிவு புராணக் கட்டுக்கதைகளால் சாத்தியப்பட்டது. இப்புராணக் கட்டுக்கதைகளை வாய்மொழி ஊடகங்களின் மூலமாகப் பரப்பித் தனக்குக் கட்டுப்படாத சாதிகளின் இழிவை மிகுதிப்படுத்தினர்.

இதன் எதிர்விணையாகத் தங்கள் சாதி இழிவை நீக்க எதிர்க் கதையாடல்களைக் கட்டமைக்க வேண்டிய தேவை, இழிவைச் சுமந்த அனைத்துச் சாதிகளுக்கும் நேர்ந்தது. அத்துடன் ஒவ்வொரு சாதியும் தங்கள் சாதி இழிவை நீக்கக் கடும் போராட்டத்தையும் நடத்த வேண்டியிருந்தது.”இம்மண்ணின் பழங்குடியினரான கம்மாளர்களும், வண்ணியர்களும், பள்ளர்களும் பிறரும் ஏதாவதோரு கற்பனைக் கட்டுக்கதையின் மூலமாவது தமது சாதி இழிவு நீங்காதா? என்று தவித்த தவிப்பு மிகவும் கொடுமையானது”²⁰² என்று விளக்குவார் கேப்டன் கலியபெருமாள்.

இதனால் அறியவருகின்ற கருத்துக்கள் வலங்கை - இடங்கைப் பிரிவுகள் ஆரியர்களின் வருணமுறைக்கு கிடைத்த வெற்றியாகும். வலங்கை - இடங்கைப் பிரிவுகளின் மோதல்களில் இடங்கைப் பிரிவில் இருந்த சக்கிலியர்கள், இராஜஇராஜசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் படைப்பிரிவில் பங்கு பெற்றனர்.

நாகர்கள் என்ற இனப்பெயர் தங்களுக்கு இழிவைக் கற்பிப்பதாக நினைத்த பழங்குடிகள் அதை மறைக்கப் பல்வேறு கதையாடலுடன் கூடிய, ஆரியம் கற்பித்த உயர்வான கலாச்சாரமாக நினைத்த தேவர்களை இழுத்து வந்து, தங்கள் தொழிலை நியாயப்படுத்த முனைந்தனர். இவ்வகையான செயல்பாடுகளால் தங்கள் உயர்வு பேணப்படும் எனவும் எண்ணினர்.

ஆரியக் கலாச்சாரம் இதன்மூலம் ஓவ்வொரு சாதியிடையேயும் மிகுந்தியான இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பது புலனாகின்றது.

1.6. அருந்ததியர்களின் மொழி

மக்கள் தங்களுக்கிடையேயான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த உதவும் கருவியே மொழியாகும். இம்மொழி என்னும் ஊடகம் மனித சமுதாயத்தை ஒருங்கிணைக்க உதவுகிறது. மொழியை வைத்தே குறிப்பிட்ட இனத்தை அடையாளம் காணுகின்ற நிலை இன்றைய தூழலில் இருக்கின்றது. இதனடிப்படை, மொழிவழி தேசியங்களுக்கு வித்திடுகிறது.

ஆய்வுக்களத்தில் அருந்ததியர்கள் பேசும் மொழி “கன்னடம்” என்ற பெருவழக்கு உள்ளது. ஓவ்வொரு மொழியின் தோற்றுவாய்க்கும் அடிப்படைக் காரணிகளாய்ச் சுட்டுவதற்கு நிலவியல், காலத்திலே, குறிப்பிட்ட மக்களின் இடப்பெயர்வு, தொழில், அரசியல் தூழல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிட முடியும். இவ்வகையில் குறிப்பிட்ட மொழியில் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் புதிதான ஒரு மொழியானது முகிழ்க்க ஏதுவாய் உள்ளது எனல் தகும்.

தமிழகத்தில் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளுள் மொழிச் சிறுபான்மையினராக அறியப்படுகின்ற அருந்ததியர்களின் மொழி கொங்குப் பகுதியில் கீழ்க்கண்டவாறு அமைகின்றது.

இனம் சாதி	பேசும் மொழி	பிற விபரங்கள்
1. தொட்டியர்	தெலுங்கு	பொதுப் பார்வையின்
2. முரசர்	கன்னடம்	அடிப்படையிலேய
3. அனுப்பர்	கன்னடம்	பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது.

தொட்டியர், முரசர், அனுப்பர் போன்ற மூன்று உட்சாதிகளும் அருந்ததியர் சக்கிலியர், மாதாரி என்ற பொதுப் பெயர்களிலே இவ்வட்டாரத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

1.6.1. பேசும் மொழி

மொழி என்பது பலர் சேர்ந்து ஓர் இணக்கமாய் பழகி வாழ்வதற்கு துணையாக உள்ள சிறந்த கருவி மொழியே. பலர் ஓர் இனமாய் வாழ்வதற்கு உண்மையான அறிகுறி அவர்களின் நிறம் முதலிய எவையும் அல்ல. அவர்கள் பேசும் மொழியே உண்மையான அறிகுறி எனலாம்²⁰³ என்பார் முவரதராசனார்.

மொழிச் சிறுபான்மையினராய் அடையாளப்படுத்தப்படும் அருந்ததியர்களை அடையாளப்படுத்த இக்கூற்று முற்றிலும் பொருந்தும்.

1.6.2. கிளைமொழிகள்

கிளைமொழிகள் சிலவற்றிலிருந்தோ பலவற்றிலிருந்தோ ஒன்று வளர்ந்து பொதுவான பெருமொழியாய் வளரும்²⁰⁴. மொழிக் குடும்ப (language family) வரலாற்றிற்கு மொழியும், மொழி வரலாற்றிற்குக் (History of language) கிளைமொழிகளும் (Dialects) முக்கியமானவை. எழுத்துச் சான்றுகளை அடிப்படையாக வைத்து மொழி வரலாறு எழுதலாம். ஆனால் எல்லா

மொழிக்கும் எழுத்துச் சான்றுகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. அம்மொழியிலுள்ள இலக்கிய, இலக்கணங்களை மட்டும் அனுகினால் போதாது. அம்மக்கள் பேசும் பேச்சு மொழியினையும் ஆராயவேண்டும்²⁰⁵.

ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட அருந்ததியர் மொழியானது ஒரு கிளைமொழியே என்று கூற இயலும். அருந்ததிய இன மக்களிடம் அவர்களிடம் பேசும் மொழி பற்றி கேட்டபொழுதாங்கள் பேசவது கால்கண்ணடம்²⁰⁶. அதாவது தங்கள் பேச்சில் கால்வாசி கண்ணடக் கலப்பு உள்ளது என்று தகவலாளி தெரிவித்தார். நீலகிரிப் பழங்குடி மக்கள் பேசும் மொழியை எளிதாக அருந்ததியர்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்²⁰⁷.

நீலகிரி மலையில் வாழ்வோரில் பெரும் பகுதியினராகிய மக்கள் பேசும் மொழி ஐயத்திற்கிடமின்றி பழங்கண்ணடமே என்பார் கால்டுவெல்²⁰⁸. கர்நாடகத்தின் உட்பகுதி மக்கள் பேசும் கண்ணடத்தைப் புரிந்து கொள்வது ஓர் அருந்ததியருக்குக் கடினமான ஒன்றாகும்²⁰⁹.

1.6.3. பொதுமொழி அமைதல்

பல்வேறு குடும்பத்தார், பல்வேறு கூட்டத்தார் என முதலில் மக்கள் பிரிந்து அமைந்திருத்தலே இயற்கை. அதற்குப் பிறகு நாளடைவில் பேரினமாய்த் திரண்டு முடிவில் நாடு, ஒரு நாட்டினர் எனப்படும் நிலைமை ஏற்படும். மொழித்துறையிலும் இவ்வாறே தொடக்கத்தில் பலவகை வேறுபாடுகள் உடைய சிறு சிறு கிளைமொழிகளாகத்தோன்றி வளர்ந்து நாளடைவில் பொதுமொழியாய் ஒன்று தலையெடுகின்றது. இனங்களுக்கும், இடங்களுக்கும் ஏற்ப வெவ்வேறாக இருந்த மொழிகள் மெல்ல, மெல்ல மறைந்து பொதுவான ஒரு மொழி பெருமொழியாய்த் தலையெடுக்கின்றது. அந்தப் பொதுமொழி எதுவெனில் முன்னிருந்த கிளைமொழிகளுள் ஒன்றே. ஆனால் மற்றமொழிகளுக்கிருந்த தனிச்சிறப்பு இருந்ததாகவும் இவற்றைக் கூறுமுடியாது என்பார் முவரதராசனார்²¹⁰.

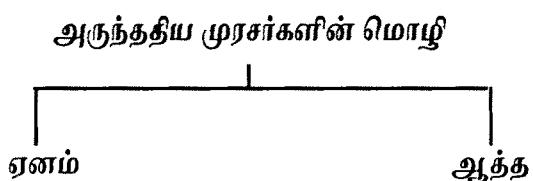
இன்றைக்குப் போற்றப்படும் தமிழ்மொழி பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாட்டின் ஒரு பகுதியில் பேசப்பட்டு வந்த கிளைமொழியிலிருந்து வந்திருக்கலாம். அதை அடுத்திருந்த கிளைமொழிகள் படிப்படியாக மறைந்து போவதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் ஏற்பட்டுள்ளத் தீர்மானம் பொதுமொழியாக நாடெந்கும் பரவியது²¹.

மேற்கண்ட கருத்துக்களை நோக்கும் பொழுது திராவிட நிலப்பரப்பில் வழங்கிய கிளைமொழிகளுள் ஒன்றாக அருந்தத்தியர்களின் மொழியைச் சொல்ல முடியும். இம்மொழிபிற்பாடு, வளர்ச்சி பெற்ற கண்ணடம், தெலுங்கு மற்றும் இன்ன பிற மொழிகளின் செல்வாக்கினால் நீர்த்துப் போயிருக்கக்கூடும்.

பழங்கண்ணடம் என்பதும் ஒரு கிளைமொழியே வடமொழியின் செல்வாக்கும் அருகில் இருக்கின்ற மொழிகளும் செலுத்திய செல்வாக்கால் புதுக்கண்ணட மொழி உருவானது எனல் பொருந்தும்.

ஆய்வுக்களத்தில் அருந்தத்திய இன முரசர்கள் இருமொழிகளைப் பேசவதை இதற்குச் சான்றாகக் காட்டல் தகும்.

இவர்களது குலங்கள், கூட்டங்கள், அனைத்தும் ஒன்றே எனினும் பேச்கவழக்கில் சிறு சிறு மாற்றங்கள் இருக்கின்றன.

எனம் என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக மொழியின் முதற்சொல்லே “ஆத்த” என்று ஆரம்பிப்பதாக இருக்கும்.

சான்று

என்ன செய்வது?
 எனப் பண்ணுவது - (எனம்)
 ஆத்தம் பண்ணுது - (ஆத்த - மொழி)

இவர்களை “ஆத்தனக்காரர்கள்” என்றே அழைக்கின்றனர். கொள்வினை - கொடுப்பினை உறவுமுறைகள், குல தெய்வங்கள் - சடங்குகள் அனைத்தும் இவர்களிடத்தில் மாற்றம் இல்லை.

இவ்வகையான கூறுபாடுகளை மு.வ. அவர்கள் ஒருவர் பேசிவரும் மொழியும், ஓரே வகையாக மாறாமல் நிலைத்திருக்க முடியாது²¹². இடத்தாலும், பழக்கத்தாலும் சமயம் முதலிய காரணங்களாலும் ஒரு மொழி பேசும் மக்களிடையே எத்தனை வகையாகக் குழுக்கள் உள்ளனவோ அத்தனை வகையாக அந்தமொழி உள்ளது எனக் கூறலாம் என்பார்²¹³.

மேலும் அவரே சமுதாயமாய்ப் பழகும் மக்களிடையே சில வகைப் பாகுபாடுகள் அமைந்து அந்தந்தக் குழுவினர் தமக்குள் நெருங்கிப் பழகுவதால், புதிய கூறுகள் சில ஏற்பட்டு வேற்றுமைப் போக்கு வளரத் தொடங்கும்²¹⁴ எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அருந்தத்தியர் மொழியில் ‘ஆத்த’ என்ற சொல் நிலைத் தன்மையோடு இருக்கும்பொழுது புதிய மொழியும், புதிய இனமும் மொழி வழியாக ஏற்படுவதற்கு அடித்தளமிடுகின்றன.

1.6.4. கிளைமொழியை உணர்தல்

தான் ஏற்கனவே பேசிக் கொண்டிருக்கும் பேச்சு வழக்கிலிருந்து பிரிந்த

கிளைமொழியை ஒருவர் பேசும் பொழுது எளிதாக உணரமுடியும். அல்லது பேசுவது அக்கிளைமொழியாய் இருக்கும்பொழுது கிளைமொழி தோன்றுவதற்கு அடித்தளமாய் இருந்த மொழியையும் உணரமுடியும்.

சான்றாக, தமிழ் அறிந்திருக்கின்ற ஒருவர் நெருங்கிய கிளைமொழியான மலையாள மொழியை எளிதில் உணரமுடியும். ஆனால் புதியச் சூழலில் இந்தியையோ, வங்காள மொழியையோ எளிதில் உணரமுடியாது.

அகநானாற்றுப் பாடல் (அகம் 212), தகடுரினை “விரவுமொழி” தகடுர் என்று கூறுகின்றது²¹⁵. இதன் பொருள் மொழிகள் மாற்றம் பெறுவதால் அல்லது பலமொழிகள் வழங்குதல், கிளைமொழிகள் உருவாகுதல் அழிதல் என்றும் பொருள்படுத்துகிறது. இதன் மூலமாகக் கிளைமொழிகள் உருவாகிப் புதிய மொழிகளாக வளர்ச்சி பெற்றதை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

இக்கூற்றுகள் உணர்த்தும் மெய்ம்மையானது அருந்ததியர்களின் மொழி தொல் திராவிட மொழியிலிருந்து (Proto Dravidian language) பிரிந்த கிளைமொழியே என்பதற்கான சான்றுகளாகும்.

அருந்ததியர் (சக்கிலியர்) சமுதாயத்தைப் பற்றி அறிஞர் ஞான அலாய்சியல் கூறுவது கருத்திற்கொள்ளத்தக்கதாகும். “தமிழுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் பிற தமிழ்ச் சாதிகளுக்கு இருப்பதைப் போன்றோ சக்கிலியர்களுக்கும் உரிமை உண்டு. இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் இருமொழி பேசுவோர். (தமிழ் - கன்னடம்), (தமிழ் - தெலுங்கு) இதுகுறித்து அவர்களைத் தமிழரல்லர் என்று கருதுவது தவறு. ஏனைய தமிழருக்கு இல்லாத கூடுதலான திறமையிது என்றே கொள்ள வேண்டும்”²¹⁶ என்கிறார். இவ்வகையான கூற்றுக்கள் முன்சொன்ன கிளைமொழிக் கொள்கைகளின்படி எடுக்கப்பட்ட முடிவே எனச் சொல்ல இடமுண்டு.

முடிவுகள்

1. அருந்தத்தியர்கள் பேசுகின்ற மொழி அவர்களுக்கே உரித்தான் கிளை மொழியாகும்.
2. ‘ஆத்த’ என்ற மொழி வழக்குப் புதிய ஒரு மொழியை கட்டமைக்க இடந்தருகின்றது.

இயலின் தொகுப்புரை

இந்தியப் பழங்குடியினர் நாகர் என்பது தெளிவாக அறியப்படுவதால் அவர்கள் தமிழர்களின் மூதாதையர்கள் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. நாகர் குலம், பள்ளர், பறையர், குறும்பர் போன்ற தமிழ் நிலவாழ் மக்களிடையே உள்ளதும் அக்குலமுறைப் பெயர் அருந்தத்தியரிடையே உள்ளதும் கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

நாகரிகமடைந்த நாகர்கள் தமிழ் நிலப்பரப்பில் வேட்டைச் சமுதாயக் காலகட்டத்தில் சேர அரச பரம்பரையின் கிளை மரபினராக அதிகர்கள் சங்க காலத்திற்கு முன்தொட்டு பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்துள்ளனர்.

அருந்தத்தியர்களின் பெயர்கள் பலநேரங்களில் தொழில், குணம், மதம், கலை என்பதான நிலைகளில் கால மாற்றத்திற்கு உள்ளான போக்கினை அறியமுடிகின்றது.

தெலுங்கு பேசும் அருந்தத்தியர், கன்னடம் பேசும் அருந்தத்தியர், தமிழ் பேசும் அருந்தத்தியர் எனும் மும்மைப் பிரிவுகள் தமிழகத்தில் உள்ளன.

பறம்பன் என்னும் நிலம் சார்ந்தப் பெயர், பிற்காலத்தில் பலரின் ஆதிக்கத்தில் மறக்கடிக்கப்பட்டது. சங்க காலத்திலும் அதற்கு முற்பட்ட காலங்களிலும் தமிழகத்தின் ஆட்சி எல்லைகள் அரசியல் துழலுக்கேறப் பீண்றைய கன்னட நாட்டின் ஒரு பகுதியான மைசூர் நாடு (குட நாடு) ஆந்திர வடக்கு நாடு (அருவா வடதலை நாடு) தமிழ் நிலமாய் இருந்து ஆட்சி மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுத் தனித்தனியாய்ப் பிரிந்தது. அப்பகுதியினில் வாழ்ந்தவர் தமிழர்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. ஆத்தார்க் கணவாய் பகுதிகள் புலம் பெயர்வதற்கு ஏற்றதாக உள்ளதால் போக்குவரத்து மிகுதியின் காரணத்தால் பலமொழி பேசும் ஊராகத் தகடுர் (தருமபுரி) மாறி இருப்பது அருந்ததியரின் மொழி மாற்றத்திற்கு சாதகமான போக்கு என அறியமுடிகின்றது.

குல மரபுச் சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சியும், பேரரசுகளின் எழுச்சியும் இனக்குமுக்களைப் பல இடங்களுக்குச் சிதறுடித்தது. பூர்வக்குடி இனக்குமுக்களில் ஒன்றான அருந்ததியர் இனக்குமுவும் அவ்வாறு சிதறுடிக்கப்பட்டது. வரலாற்றில் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தொழில் அடிப்படையில், சாதிப் பிரிவுகளின் நெகிழாத் தன்மையை மேலும் இறுக்கியதால் ஒரு சாதியின் மீது குறிப்பிட்ட தொழில் மட்டுமே செய்யச் சமுகம் கட்டாயப்படுத்தியது.

தொழில் அடிப்படையில் கோயிலுக்குள் நுழைதல், வழிபடுதல், தீண்டுதல், தீண்டாமை போன்ற ஒழுக்க விதிகளைச் சமுகம் குறிப்பிட்ட இனங்களுக்குச் சாதகமானதாகவும், (பார்ப்பனர், வெள்ளாளர்) பூர்வக்குடிகளுக்கும் அவைதீக

மரபுகளைப் போற்றியவர்களுக்கு எதிராகவும் வகுத்தனித்துக் கற்பித்து நடைமுறைப்படுத்தியது. இதனை இடங்கை - வலங்கை பூசலின் வழியாக அறியமுடிகின்றது.

அருந்ததியரிடமிருந்து பிறிதான ஒரு மொழி உருவாவதும் அருந்ததியருக்குரிய மொழியின் வழியே அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. எஸ். கலியபெருமாள். தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.6.
2. மேலது
3. மேலது
4. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும், பண்பாடும், ப.2.
5. மேலது
6. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.6.
7. க. பூரணச்சந்திரன் (ப.ஆ.), , தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒடுக்கப்பட்டோர், ப.137.
8. மேலது, ப.3.
9. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, பக்.8-9.
10. சோதிப்பிரகாசம், திராவிடர் வரலாறு, பக்.122-129.
11. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.13.
12. மேலது
13. அபிதான சிந்தாமணி, ப.956.
14. மேலது
15. மேலது
16. மேலது
17. மேலது
18. மேலது
19. மேலது, ப.955.
20. மேலது
21. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.64.
22. மேலது, ப.63.
23. மேலது, பக்.65-66.
24. மேலது
25. மேலது, ப.71.
26. மேலது, ப.80.
27. மேலது, ப.94.
28. மேலது, ப.95.

29. மாற்கு, அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு, பக்.9-10.
30. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, பக்.72-77.
31. மேலது, ப.75.
32. மேலது, ப.72.
33. மேலது
34. மேலது, ப.109.
35. மேலது, ப.51.
36. நசிகந்தையா, திராவிட நாகரிகம் திரட்டு 1, ப.137.
37. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.63.
38. மேலது, ப.62.
39. மேலது
40. மணிமேகலை, ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை வரிகள், 50-120.
41. மணிமேகலை, மணி பல்லவத்தீவு துயருற்ற காதை, பக்.85-95.
42. W.T. Elmore, The Dravidian Gods in Modern Hindus, p.3.
43. Kanagasabai, The Tamil 1800 years ago, p.101.
44. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.63.
45. மேலது ப.64.
46. மேலது, பக்.69-70.
47. கொடுமுடி சண்முகப்பிரகதம், ஆய்வுக்களஞ்சியம் 3, குறும்பொறைக் கோமான், ப.97.
48. மேலது, ப.98.
49. மேலது
50. மேலது
51. மேலது, ப.101.
52. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறு வினாவும் விளக்கமும், பக்.21-22.
53. மேலது
54. மேலது
55. மேலது
56. மாற்கு, அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு, ப.12.
57. மேலது
58. தேவநேயப் பாவானர், ஒப்பியன் மொழி நூல், ப.33.
59. ஏ. சுவாமிநாதன், தமிழ்நாட்டுச் சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.8.

60. மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர், ஒப்பியன் மொழி நூல், ப.33.
61. ஏ.எஸ். பெருமாள், மனித குல வரலாறு, பக்.63-64.
62. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப.552.
63. மேலது, ப.823.
64. தேவநேயப் பாவாணர், ஒப்பியன் மொழி நூல், ப.33.
65. அபிதானசிந்தாமணி, ப.542.
66. மேலது
67. மேலது
68. தேவநேயப் பாவாணர், ஒப்பியன் மொழி நூல், பாகம் 1, ப.33.
69. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், பக்.107-108.
70. மேலது, ப.107.
71. தகவலாளி முத்தன் வண்டாரிபாளையம், வயது 55.
72. தமிழ்மொழி அகராதி, ப.1175.
73. மேலது
74. மேலது, ப.92.
75. மாற்கு, அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு, ப.14.
76. தமிழ்மொழி அகராதி, ப.1145.
77. தகவலாளி கருப்பன் தென்னிலை வயது 62.
78. தகவலாளி சேமலை செஞ்சேரி வலசு, வயது 60.
79. தகவலாளி சின்னான் தொப்பம்பட்டி வயது, 65.
80. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், பக்.19-20.
81. மேலது, ப.20.
82. மாற்கு, அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு, ப.14.
83. மேலது, ப.5.
84. மேலது, ப.9.
85. மேலது
86. மேலது
87. மேலது
88. மேலது
89. நா.வானமாலை, முக்துப்பட்டன் கதை, ப.9.
90. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.6.
91. எஸ்.ர. பெருமாள், மனிதகுல வரலாறு, ப.64.

92. மாற்கு, அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு, ப.20.
93. மேலது
94. தொல்காப்பியம், ப.1.
95. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், புகார் காண்டம், வேனிற்காதை, வரிகள் 1-2.
96. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.14.
97. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், செல்லதிகாரம், நூற்பா எண்.399.
98. தி.ச. பாலசுந்தரம்பிள்ளை (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், ப.233.
99. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.15.
100. மேலது
101. முவரதராசனார், மொழி வரலாறு, ப.278.
102. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.16.
103. மேலது
104. மேலது, ப.17.
105. மேலது, பக்.15-18.
106. மேலது
107. அரங்க. குணசேகரன், (க.ஆ.) ஆதித்தமிழன் திங்களிதழ், மே 2005, ப.9.
108. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.9.
109. மேலது, ப.8.
110. கழகப் புலவர் குழுவினர், கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.375.
111. மேலது, ப.8.
112. மேலது
113. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.8.
114. மேலது
115. மேலது, பக்.8-9.
116. மேலது, ப.9.
117. மேலது
118. மேலது
119. கழகப் புலவர் குழுவினர், கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.357.
120. எழில் இளங்கோவன், அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.9.
121. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருள், நூற்பா எண்.53.

122. நாராயணவேலுப்பிள்ளை, (உ.ஆ.), ஐங்குறுநாறு, ப.26.
123. மேலது, ப.26.
124. மேலது, பக்.27-30, 33.
125. மேலது, ப.28.
126. மேலது, ப.33.
127. மேலது, ப.136.
128. மேலது, ப.145.
129. மேலது, ப.146.
130. மேலது, ப.148.
131. மேலது, ப.152.
132. மேலது, ப.158.
133. மேலது, ப.165.
134. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா எண்.166, ப.119.
135. செந்தமிழ் சொற்பிறப்பியல் பேரகராதி, பக்.208, 216-217.
136. கோவைக்கிழார், கொங்கு நாட்டு வரலாறு, ப.62.
137. மேலது, ப.63.
138. அ. மாணிக்கனார், புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப.186.
139. கோவைக்கிழார், கொங்கு நாட்டு வரலாறு, ப.63.
140. மேலது
141. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.218.
142. மேலது
143. மேலது
144. நா. மார்க்கிய காந்தி, தமிழக வரலாற்றில் அதியர் மரபு, ப.13.
145. மேலது
146. மேலது
147. மேலது
148. மேலது, ப.17.
149. மேலது
150. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், நூற்பா எண்.2.
151. மேலது, நூற்பா எண்.9.
152. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், 381.

153. நா.மார்க்சீய காந்தி, தமிழக வரலாற்றில் அதியர் மரபு, பக்.42-44.
154. மேலது, ப.30.
155. மேலது
156. மேலது, ப.30.
157. மேலது, ப.42.
158. மேலது, ப.53.
159. மேலது, ப.54.
160. மேலது, ப.50.
161. மேலது, ப.56.
162. மேலது, ப.54.
163. மேலது, ப.55.
164. மேலது, ப.70.
165. மேலது, ப.71.
166. மேலது
167. மேலது
168. மேலது, ப.81.
169. மேலது, ப.66.
170. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், 388.
171. நா.மார்க்சீய காந்தி, தமிழக வரலாற்றில் அதியர் மரபு, ப.72.
172. தா. ஈசுவரப்பிள்ளை, பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை, ப.20.
173. மேலது, பக்.20-21.
174. மேலது, ப.21.
175. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்.311-312.
176. தா. ஈசுவரப்பிள்ளை, பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை, ப.21.
177. மேலது
178. ஏ. சுவாமிநாதன், தமிழ்நாட்டுச் சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாறு, பாகம் 1, ப.8.
179. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.109.
180. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.160.
181. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.109.
182. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளத்திகாரம், நூற்பா எண். 969.
183. மேலது, அகத்தினையியல், நூற்பா 972.
184. சாமி. சிதம்பரனார், பத்தப்பாட்டும்பண்டைத் தமிழரும், பக்.85-86.

185. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.220.
186. ஏ. சுவாமிநாதன், தமிழ் நாட்டுச் சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாறு, பாகம்.1, ப.186.
187. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.321.
188. எழில் இளங்கோவன், அருந்தத்தியர் வரலாறும், பண்பாடும், ப.31.
189. எஸ். கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, ப.168.
190. மேலது, ப.169.
191. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.322.
192. மேலது
193. அருந்தத்தியர் வரலாறும், பண்பாடும், ப.36.
194. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.322.
195. கலியபெருமாள், தமிழர் உண்மை வரலாறு, பக்.172-173.
196. மேலது
197. மேலது, ப.176.
198. மேலது, ப.174.
199. மேலது, பக்.174-175.
200. மேலது, ப.175.
201. மேலது, ப.178.
202. மேலது, ப.175.
203. மு.வரதராசனார், மொழி வரலாறு, ப.19.
204. மேலது, ப.148.
205. சு. சக்திவேல், தமிழ் மொழி வரலாறு, ப.42.
206. தகவலாளி கந்தன், தொப்பம்பட்டி, வயது 65.
207. தகவலாளி ராஜன், நாய்க்கன் வலசு, வயது 45.
208. காஸ்டுவேல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், ப.45.
209. தகவலாளி மணி, வெள்ளகோவில், வயது 45.
210. மு. வரதராசனார், மொழி வரலாறு, ப.139.
211. மேலது
212. மேலது, ப.127.
213. மேலது, ப.128.
214. மேலது, ப.137.
215. அகநானாறு பாடல் எண்.212.
216. ஞானஅலாய்சியல், (நேர்காணல்) தலித் முரசு, சமூக நீதி திங்களிதழ், செப்டம்பர் 2005, பக்.31-32.